LOSSE NUMMERS 15 CENT
OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

GROOT ROTTERDAM

VRIJDA
8E JAA

REDACTIE EN ADMINISTRATIE: STATIONSWEG 24, ROTTERDAM – TELEF. INTERC. 50540 – GIRONUMMER 10198

Deze lieftallige Fox-ster is een van die prettige, vlotte speelsters, die in staat zijn, door haar spel den grootsten kniesoor op te monteren. Men heeft haar kunnen bewonderen in de onlangs

LOIS MORAN

vertoonde fil
geluk"

In den Rotterdamschen Kunstkring is de vorige w… een verkoopstentoonstelling van kloskant gehou… Twee frissche Zeeuwinnetjes gaven er eene dem… stratie, hoe het kantklossen eigenlijk in zijn w… gaat, en op onze foto ziet u de echtgenoote van on… burgemeester en voorzitster der tentoonstellings-commissie, mevrouw Droogleever Fortuijn– Bruynier, het ingewikkelde werkje in oogenschouw nemen.

Rotterdamsche Kroniek

Er klonk een gehuil, alsof de Mexicaansche hond werd uitgelaten en ik voelde bij instinct, dat het Zwartkijker's auto was en dat hij mij kwam halen voor een gezellig tochtje....

Jawel — Zwartkijker had de remmen aangezet, remmen, die je vier straten ver kon hooren en nu stond hij stil voor mijn deur. Hij haalde voorzichtig een oud gordijn voor den dag, spreidde dit over den motorkap — het zaakje mocht eens bevriezen! — en toen stapte hij trotsch als een pauw en tevreden als een kind op mijn huisdeur toe....

Maar ditmaal besloot ik, een man te zijn. In dien auto — nooit meer! En nauwelijks had Zwartkijker aan de bel getrokken, of ik stond in mijn slaapkamer, bond een handdoek om mijn gezicht, alsof ik de personificatie van de kiespijn moest voorstellen, blies mijn linkerwang op en slofte met doorzakkende knieën en oogen, waaruit ontzetting sprak, de kamer binnen, waar Zwartkijker al achterover in een van mijn stoelen lag....

Hij sprong op. „Lieve hemel," riep hij uit. „Kerel, wat is er met jou gebeurd! Kiespijn?"

„Nee," zei ik lijdend, „een enkel gebroken, maar het verband is een beetje verschoven."

„Maar kiespijn — wat moet je daar ook weer tegen doen? Ja — daar weet ik een reuzen-middel voor! Heb je rauwe aardappels in huis? Schijfje rauwe aardappel op je hoofd — maar dan moet je een beetje stil zitten — dat ze niet in je hals glijden. Wacht, ik zal zelf wel even naar de keuken gaan!"

Hij ging naar de keuken en zoo goed of zoo kwaad was ik niet, of vijf minuten later balanceerde ik een rauwen aardappel, in schijfjes gesneden, op mijn hoofd en ik dankte in stilte den hemel, dat ik er nog zoo goed afgekomen was.

„Zwartkijker," zei ik, bang dat hem nog andere onfeilbare middelen te binnen zouden schieten, „Zwartkijker, praat een beetje tegen me. Dat zal me goed doen."

„Ja, waarover? Ik ben niet zoo'n gezellige babbelaar — dat weet je! Ik hoor tot die menschen, die meestal zwijgen. Maar ik zal je wat uit de …en. De …s, in… ? Vijftien …dachte.

verveelt je dat? We hebben nu een paar jaar lang niks anders dan de zaak-Lans gehad...."

„Zwartkijker," zei ik moeilijk — „wat denk je van 't vraagstuk „tram of bus"?"

„Ik wou, dat ik de directeur van de tram was," zei Zwartkijker. „Als hij nieuwe autobus-lijnen maakt, schreeuwt 't eene deel van de burgerij moord en brand. Maakt hij nieuwe tramlijnen, dan heeft hij het overige deel tegen zich. Doet hij het eene noch het andere, dan staat de hééle burgerij op zijn achterste beenen. Maar zoo'n lawaai als er nu over het verkeer wordt gemaakt, hebben we nog nooit gehad. Comité's van actie worden opgericht, protest-vergaderingen gehouden en als je 't mij vraagt, komen er nog iederen dag nieuwe tramlijnen bij. Net als in 'n ouderwetsche polonaise zie je op de spits-

Het nieuwe leven: bij een landbouwer te Hoogvliet wierp een ooi vier lammeren, een geval, dat zich slechts zelden voordoet.

Door zevenhonderd schoolkinderen worden in deze maand boomen geplant langs de wegen in den nieuwen Biesboschpolder. Oud-minister Kan heeft verleden week op den eersten dier boomplantdagen de kinderen toegesproken en tevens werd bij die gelegenheid eene bank onthuld ter herinnering aan den oud-wethouder van Dordrecht, den heer Stoop, die zich voor de ontginning van de Biesbosch zoo verdienstelijk heeft gemaakt. Op onze foto zijn de Oud-minister van Binnenlandsche zaken en de Dordtsche burgemeester, de heer Jansen Manenschijn, in actie bij het planten van een boom in de omgeving der Stoopbank.

uren de trams achter elkaar aan gaan. Geen kans voor het kruisverkeer om er tusschen door te komen en — tusschen twee haakjes, trek je schoenen en je sokken eens uit! Ja, daar schiet me opeens te binnen, mijn grootmoeder zaliger ging altijd met haar voeten in koud water zitten, als ze kiespijn had — ik zal wel even zelf een waschkom halen."

Ik kreunde.

Zwartkijker kwam al terug met een kom met koud water. Niets hielp. Terwijl buiten de Maartsche sneeuwbuitjes hun best deden, zat ik hier met mijn voeten in ijskoud water, met aardappel op mijn hoofd, met een doek om mijn gezicht....

De zonde wordt wel zwaar gestraft.

„Waar hadden we 't ook weer over?" vervolgde Zwartkijker. „O ja! Kijk eens hier. Rotterdam is in een hoop dingen niet verwend. Het drinkwater is niet te drinken — al zeggen ze nou in den gemeenteraad, dat 't het beste water van heel Nederland is, iedere Rotterdammer zal je zeggen, dat de smaak aller-ellendigst is.

Dan heb je de bestrating. Die is zoo mogelijk nog ellendiger. Als je dat met Den Haag en Amsterdam vergelijkt, ga je huilen. We zitten altijd in de

Een gevogelte-exporteur te Hillegersberg had dezer dagen honderdveertig zwanen bijeen ter verzending naar het buitenland; zooveel van de statige dieren bijeen leverde een niet alledaagsch schouwspel

modder en in het lawaai over de keien van het verkeer en dan de meerdere slijtage van de automobielen — nee — die bestrating, dat is sof!

Over de wijze, waarop het verkeer is geregeld, raken de belanghebbenden heelemaal niet meer uitgeklaagd — allerlei ingewikkelde hocus-pocus op de kruispunten en op één punt in één uur meer opstoppingen dan elders in een heele week.

Met de verlichting in onze dierbare stad is het allertreurigst gesteld. Het begint een beetje eentonig te worden, maar daar kan ik niets aan doen. Er is geen stad in Nederland zoo slecht verlicht als onze goeie gemeente en bij dit alles komt, dat wij belasting te betalen hebben, alsof we hier in een soort lust-oord vertoeven.

En ja — nu óók dit nog! Het volproppen met trams van de binnenstad, terwijl de klachten over het tram-vervoer met den dag ernstiger worden. Nu gaat alle opgehoopte ergernis uit naar den directeur van het trambedrijf en hij is het zwarte schaap voor alles wat de gemeente alzoo verkeerd doet. Tusschen twee haakjes — je wang is al heel wat minder dik. Schiet me juist te binnen, dat citroen zoo goed voor kiespijn is. Je neemt een heelen citroen, hè, en dien snij je door. Nou en dan neem je zoo'n halven citroen in je mond met den aangesneden kant op je to"

„Zwartkijker," jammer k, „Zwartkijker, ik heb geer es-pijn meer!"

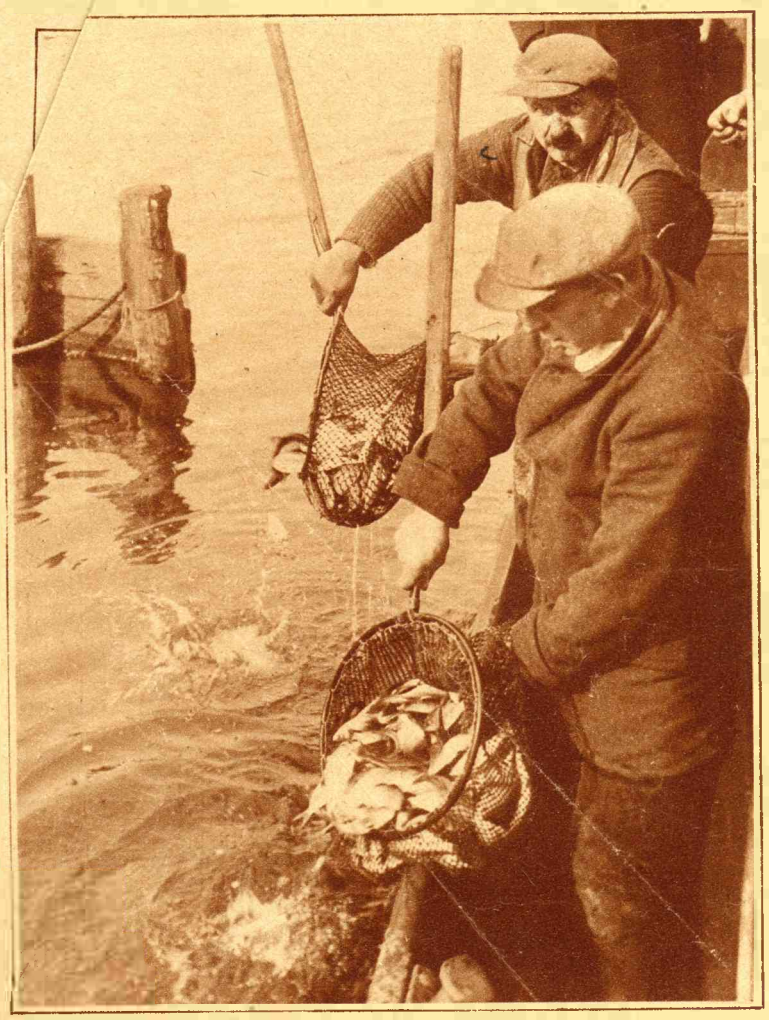
„Juist, zie je nou wel n als je nou dien citroen nee , dan komt het niet meer te ook. Ik zal wel even in d keuken kijken, of er citroener ijn."

Nee — ook deze proeving mocht mij niet besp rd blijven. Ik kreeg mijn d rgesneden citroen — foei, d koude rillingen loopen nu rg over mijn rug....

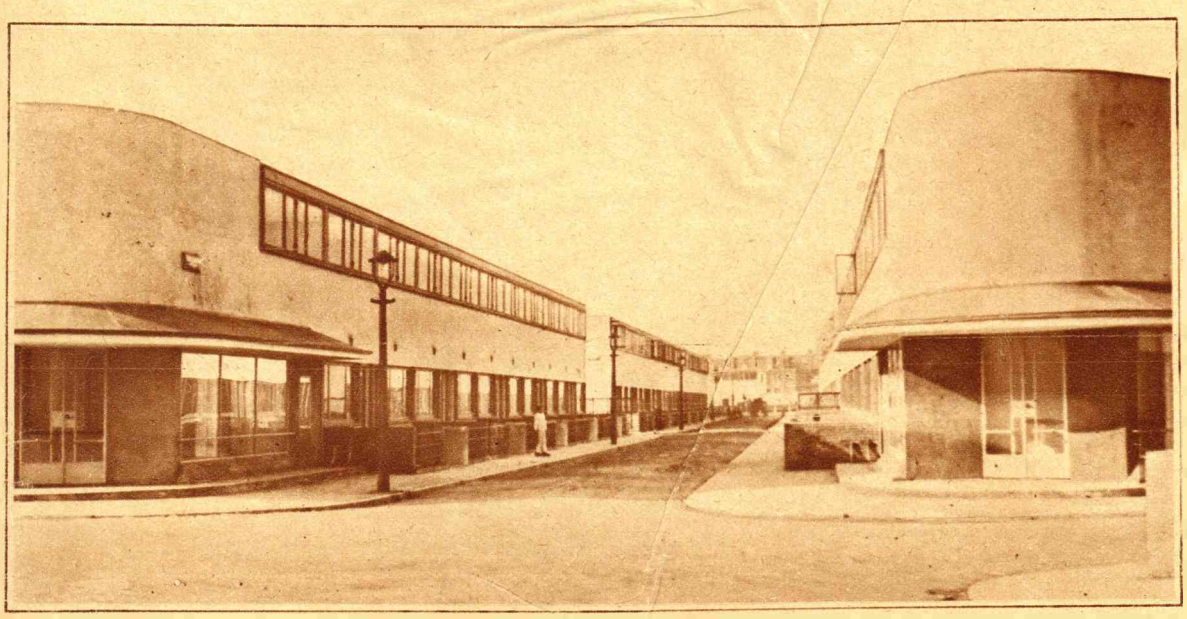
„Zit je lekker" zei ik ironisch-zachtjes t en me zelf. „Met je voeten n koud water, schijfjes aardapel op je hoofd, een doek om je ezichtje en een rauwen citroer in je bakkes."

„Waar hadden we 't ook weer over?" zei Zwartkijker. „O ja — over de tram. Ingenieur Swaab betoogde, dat meneer Nieuwenhuis B. en W. zoo'n andere menschen zeggen nu weer aar wat kwebbelt zonder goed te weten, ft. Dat kun je zoo hebben. En inmiddels dag grooter en minder bewoonbaar. Ieder, gaat naar Den Haag, of naar Overschie, of f naar Oostvoorne — enfin, 't wordt genaar Hillegersbe ieb je gelezen, dat meneer Kröller aangewoon griezelig. n brochure? In handels- en scheepvaartvallen wordt i nergens anders over dan over deze actie van kringen prater van het personeel. Muller en Co wordt van een ontslager nder dan van diefstal op groote schaal beschulniets meer fijver van de brochure zegt in zijn naschrift, dat digd en de gen de fouten, die onze samenleving aankleven. hij opkom der dus, die den smaad en de verguizing van alle Een edel vrijwillig onder het oog ziet, waar hij voor hooge pamfletti dt.... idealen

Maar alle brieven aan meneer Kröller persoonlijk, die in e afgedrukt zijn, geeft hij te kennen, dat er met hem te de bro lt en dat hij zijn mond zal houden, als er maar flink afgeprate wordt. Inmiddels zijn er al een paar aanklachten wegens scho ing tegen hem aanhangig gemaakt en we hooren er bel

Om den vischstand in den Kralingschen plas te verbeteren, zijn er de vorige week van gemeentewege tweeduizend pond witvisch uitgezet; onze vele hengelaars zullen daar wel van watertanden.

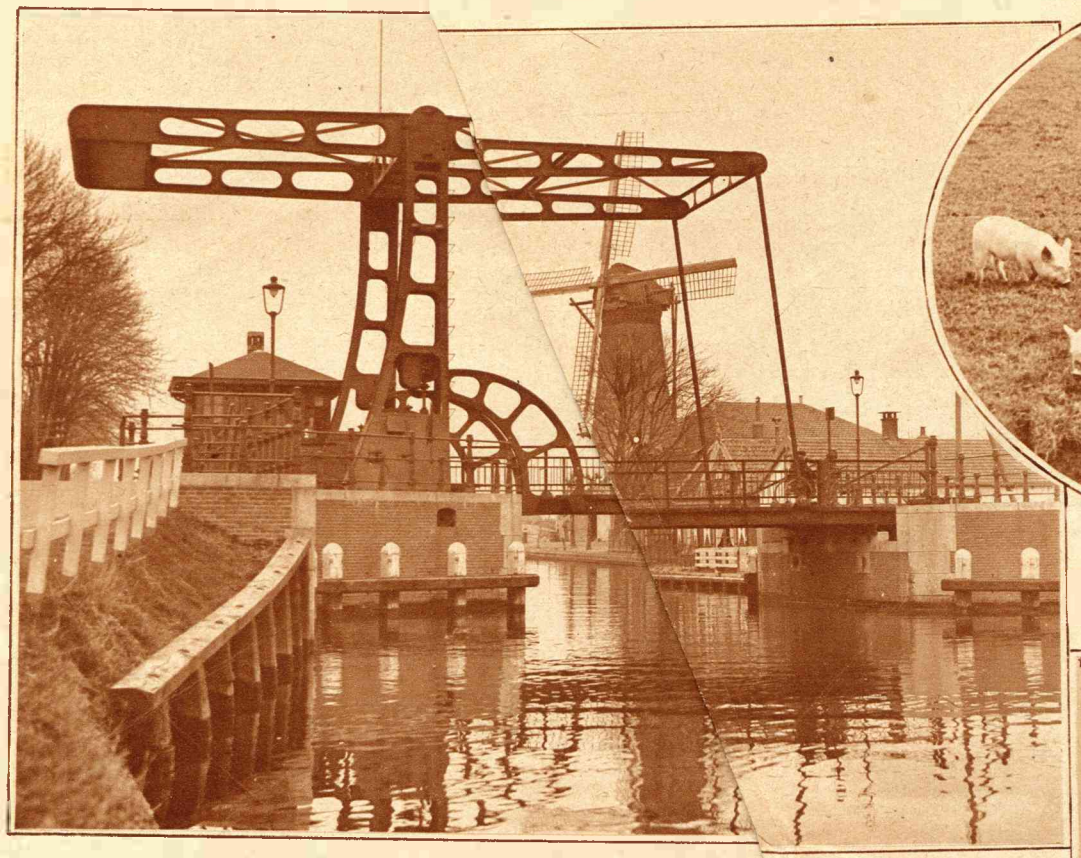
Modern Rotterdam: de zeer vooruitstrevende wijze, waarop aan de Heer Arnoldstraat arbeiderswoningen zijn gebouwd en ingericht, wordt door deze foto wel sprekend gedemonstreerd.

dus meer van. Ja, ja, en het zakenleven gaat maar slecht ondanks alle mooie stukken in de kranten en hoopvolle woorden op de jaarbeurs. En er zijn al weer heel wat schepen opgelegd, en er is nu letterlijk geen tak van bedrijf meer, of er wordt geklaagd. En terwijl de groothandelprijzen vallen als baksteenen — als de nieuwe stukken van onze tooneelgezelschappen, zou je bijna zeggen — blijven de klein-handel-prijzen dezelfde met uitzondering van aardappelen en melk. Ergens blijft het dus hangen, maar zeker niet in de zakken van den verbruiker. En er zijn menschen, die stijf en strak volhouden, ondanks alle tegenspraak, dat Jamin brood gaat bakken en overal in de stad brooddepôts gaat oprichten om ook op dit terrein een kruimeltje mee te pikken.... tusschen twee haakjes — daar schiet me nog iets te binnen, dat geweldig is tegen kiespijn...."

„Zwartkijker," riep ik opeens, „kijk eens naar buiten, er is iets verschrikkelijks gebeurd. Je auto is gestolen!"

Zoo heb ik hem de deur uit gekregen. Wilt u gelooven, dat ik van al die „medicijnen" langzamerhand kiespijn had gekregen?

G. VAN RANDEN.

TER AAR — De royale brug over het kanaal en de statige molen geven een welvarend uitzicht aan dit dorpsgedeelte.

AARLANDERVEEN — Nieuw leven!

UITSTAPJES IN ONZEN OMTREK

NIEUWKOOP TER AAR EN AARLANDERVEEN

NIEUWKOOP — Aan de goedmoedige Hollandsche ophaalbrug bij den ingang van het dorp heeft men een aardig gezicht op de Dorpsstraat.

TER AAR. De schooljeugd gaat huistoe. →

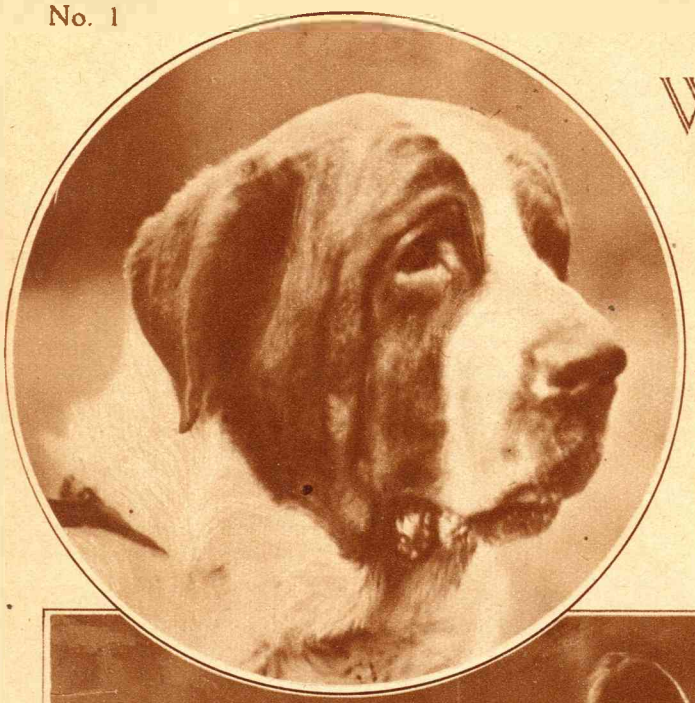
AARLANDERVEEN krijgt electriciteit: er wordt hier naarstig gewerkt aan het leggen van den kabel van Aarlanderveen tot den Vrijenhoek. ↓

NIEUWKOOP — Vele slootjes komen er uit langs de Dorpsstraat in het waterrijke plaatsje, en men treft er, zooals hier bij het genoeglijke boerderijtje, de aardigste landelijke vergezichten.

WAT UW HOND ER VAN ZEGT:

DE PHILOSOOF: „Toch zou ik geen mensch willen zijn."

DE VECHTERSBAAS: „Kom maar op."

DE VERMICELLI-BULDOG: „Ik mag me wel eens laten knippen."

DE EEUWIGE MOPPERAAR: „Als de baas kwajen zin heeft, ik ook."

DE ARTIST: „Zal de vrouw nu nooit beter pianospelen ?"

DE HOND MET DEN STAMBOOM: „Je kunt onmogelijk met iedereen omgaan."

Waar is mijn Vader?

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

No. 1

EERSTE HOOFDSTUK
GEVOELENS EN SPOREN

In mijn werk beschouw ik iedere persoon, die een rok draagt, als een dame, zoolang de wet niet bewezen heeft, dat zij iets anders is. Of het de gescheurde en gevlekte kleeding is van de vrouw, die met een fruitstalletje op de markt staat, of de zijden sleep van een filmster, die zich op straat haar diamanten heeft laten ontrooven, of de zwarte japon van middelbaren leeftijd eener huismoeder, die hulpt zoekt tegen de verleidingen, waarin haar echtgenoot zwelgt — al de draagsters zijn dames, en als zoodanig worden ze door Hawes aangediend. Eigenlijk overdrijft hij die goede gewoonte. Hij spreekt van zijn wasch-dame, en op een goeden dag kwam hij eenigszins opgewonden vertellen, dat de dame, die juist vertrokken was, al het kleingeld uit de zakken van zijn overjas had meegenomen.

Toen Hawes dus een dame aankondigde, nam ik mijn voeten van mijn lessenaar, legde den brief neer, dien ik aan het lezen was, en stond alvast op. Na mijn eersten blik op de nieuwe bezoekster gooide ik mijn sigaar weg en trok (zoo werd mij later verteld) mijn das recht. Dit was geen cliënte, zooals er meestal kwamen — ik begreep het aanstonds uit de manier, waarop ze de kamer binnenkwam. Al was ze nog zoo in de war, ze bewoog zich gracieus, en toen ze haar voile opsloeg, zag ik een gelaat, dat bleek was, fijn van trekken en jong.

„Ik heb geen kaartje gegeven," zei ze, toen ze me omlaag zag kijken naar het kaartje, dat Hawes gewoonlijk op den hoek van mijn werktafel legt. „Ik wou uw raad vragen, en ik dacht, dat de naam van geen belang was."

Ze werd wat kalmer, geloof ik, door de ontdekking, dat ik een heel stuk ouder was dan zij. Ik zag, dat ze steelsgewijze keek naar de grijzende plekken bij mijn ooren. Niet, dat ik zoo oud was — vijf en dertig — maar in mijn familie houden de mannen lang hun haar, maar het wordt vroeg grijs — wel nuttig in zaken, maar in den gezelligen omgang minder aangenaam.

„Wilt u niet gaan zitten?" vroeg ik, en ik schoof een stoel aan, zóó, dat het licht op haar gelaat viel, terwijl ik zelf in de schaduw bleef; een truc, die iedere dokter en iedere advocaat kent. „Wat den naam betreft, misschien is het beter, dat u me eerst uw moeilijkheden zegt; daarna, als ik het noodzakelijk acht, zal ik den naam vragen."

Dit vond zij goed en eenige oogenblikken bleef ze zwijgend zitten, door het venster starend naar de huizen aan den overkant. In het morgenlicht werd mijn eerste indruk bevestigd. Maar al te vaak openbaart het opslaan van de voile in mijn kantoor sporen van tranen, of rouge, of losbandig leven. Deze cliënte wendde onbevangen naar het venster een ongerimpeld gezicht met een natuurlijke fraaie, hoewel nu bleeke huid. Vanwaar ik zat, toonde zij een aantrekkelijk profiel, ondanks de uitdrukking van droefheid. Haar eerste verwarring was voorbij, zij dacht nu alleen aan de zaak, waarvoor ze hier was.

„Ik weet niet goed, hoe ik beginnen moet," zei ze, „maar veronderstelt u eens," — ze sprak langzaam — „veronderstel, dat een man, een zeer bekend man, zijn huis verliet zonder waarschuwing, en zonder andere kleeren mee te nemen, dan die hij aanhad, en als hij gezegd had, dat hij thuis zou eten — en hij.... hij...."

Zij zweeg alsof haar stem haar begaf.

„En hij komt dan niet?" trachtte ik haar te helpen.

Ze knikte, in haar tasch grijpend naar 'n zakdoek.

„Hoe lang is hij nu weg?" vroeg ik. Het was niet de eerste keer, dat een dergelijk verhaal mij gedaan werd; maar een zóó jonge vrouw te verlaten.... en zoo mooi....

„Tien dagen."

„Dan wordt het tijd, dat er iets gedaan wordt," ze ik en ik stond op. Ik wist niet hoe 't kwam, maar rustig blijven zitten, kon ik niet. Een advocaat, vind ik, moet beginselen hebben; ik voor mij kan nooit hooren van een man, die zijn vrouw verlaat, of ik voel me diep verontwaardigd; misschien de deugdzame toorn van den ongetrouwde. „Maar u zult me iets meer moeten vertellen. Had die heer ook slechte gewoonten? Dat wil zeggen — eh — dronk hij?"

„Niet buitensporig. Hij moest trouwens in dat opzicht voorzichtig zijn van den dokter. Hij speelde wel eens om geld, maar ik.... geloof, dat hij nogal gelukkig was." Zij kreeg een kleur.

„Getrouwd zeker?" vroeg ik terloops.

„Weduwnaar. Zijn vrouw stierf, toen ik...." Zij zweeg en beet zich op de lip. Dus het was toch niet haar man? Zonderling — juist op dat oogenblik kwam de zon door en maakte 'n vijvertje van licht voor haar voeten, op het stoffige kleed met de vlekken.

„Het is mijn vader," zei ze eenvoudig. Ik voelde me onzinnig opgelucht. Maar nu moest ik ook meteen de zaak van een heel anderen kant bezien.

„En u kunt absoluut geen verklaring vinden voor zijn verdwijning?"

„Absoluut niet."

„En u hebt niets van hem gehoord?"

„Geen woord."

„Bleef hij wel eens meer een poosje weg, zonder dat hij er u over gesproken had?"

„Neen, nooit. Hij was dikwijls weg, maar ik wist altijd, waar ik hem vinden kon." Haar stem brak weer en haar kin trilde. Ik achtte het raadzaam haar wat gerust te stellen.

„We moeten ons niet ongerust maken voor we zeker zijn, dat de zaak ernstig is. De dingen, die er het onbegrijpelijkste uitzien, hebben soms de eenvoudigste verklaring. Hij heeft misschien geschreven en de brief kan verdwaald zijn. Of.... zelfs een klein ongeval zou...." Ik zag, dat ik me versprak. Ze werd wit en haar oogen gingen wijd open. „Maar dat is natuurlijk niet waarschijnlijk, Hij had natuurlijk papieren bij zich, die zijn identiteit bewezen."

„Hij had zijn zakken altijd vol brieven en zoo," stemde ze gretig toe.

„Vindt u niet, dat ik zijn naam moest weten? Buiten 't kantoor hoeft die niet te komen, en u weet, het is hier toch een bewaarplaats van geheimen."

Langzaam keerde haar gelaatskleur terug en ze glimlachte.

„Mijn naam is Fleming, Margery Fleming," zei ze na 'n korte aarzeling. „en mijn vader, mr. Allan Fleming is de naam. O, meneer Knox, wat moeten we doen! Hij is al meer dan een week weg!"

Geen wonder, dat zij de identiteit van den vermiste had willen verzwijgen. Dus Allan Fleming was zoek! Zeer zeker zou een groot aantal hoogst respectabele burgers wenschen, dan hij nooit terecht kwam. Fleming, schatmeester van den staat, vroolijk in den omgang, verfijnd in zijn manieren, had zijn succes in de politiek aan min of meer misdadige practijken te danken!

Buiten het kantoor hoorde ik een jongen neuriën. „Er was ereis een molenaar, die in zijn molen zat," zong hij. De melodie herinnerde mij aanstonds aan een protest-meeting, een jaar tevoren. Daar hadden we een paar uur lang gefoeterd tegen de overheersching van geweld en list. We hadden een liedje gezongen op deze zelfde wijs en nu, terwijl dit bleeke meisje tegenover mij zat, kwamen de woorden in al hun brutale waarheid mij voor den geest. Het liedje was gedrukt en aan de aanwezigen rondgedeeld.

„Er stond eens een regeeringshuis
Tegen een heuvel aan.
Het was voor dieven veel te zwaar,
Dus zal 't er nog wel staan.
Ze grijpen links, ze grijpen rechts
En Fleming grijpt zoo vlug.
Ze sleepen mee met wagens vol
En brengen 't nooit terug."

Met een huivering verjoeg ik het lied uit mijn gedachten.

„Ik kan u niet zeggen, hoe het mij spijt," zei ik; hoe hij zich ook gedragen mocht hebben, hij was *haar* vader. „En er zijn natuurlijk tal van redenen, waarom dit niet bekend moet worden, althans voorloopig niet. Goed beschouwd.... zooals ik zei, er zijn wel tien verklaringen mogelijk en de eischen der politiek...."

„Ik háát de politiek," riep ze opeens. „Het woord alleen staat me al tegen. Als ik lees van vrouwen die willen.... willen stemmen en zoo, dan vraag ik me af, of ze wel weten, wat het zeggen wil, vriendelijk te moeten zijn tegen afschuwelijke menschen, lui die in de gevangenis hebben gezeten en zoo. Onze laatste butler was kampioen-bokser; nu begrijpt u genoeg." Zij ging rechtop zitten met haar handen op de leuningen van haar stoel. „O ja, nog iets, meneer Knox. Den dag nadat vader vertrok, is Carter ook verdwenen. We hebben hem niet meer gezien."

„Carter was de butler?"

„Ja."

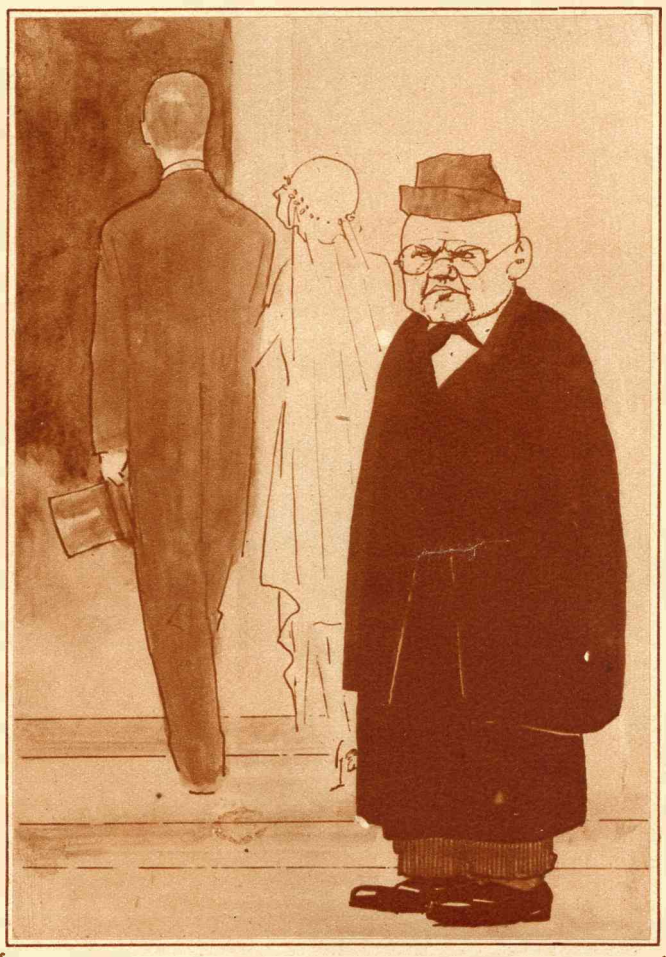
„Een blanke?"

„O ja."

„En hij vertrok zonder u te waarschuwen?"

„Ja. Hij heeft nog bediend aan de lunch den dag nadat vader wegging en de meiden zeggen, dat hij onmiddellijk is uitgegaan. 's-Avonds bij het

Professor Priem Pruttelt:

Het moderne meisje is gemakzuchtig. Zelfs Fanny Flapuit trouwt en laat mij, haar oudoom, voortaan het werk doen.

diner was hij er niet — maar 's avonds laat is hij teruggekomen, en hij kwam met zijn eigen sleutel door de bedienden-ingang binnen. De meiden zeggen, dat hij in huis geslapen moet hebben, maar hij was alweer weg vóór het personeel op was en we hebben hem daarna niet meer gezien."

Ik nam me voor dien butler niet te vergeten.

„We komen op dien Carter nog wel terug," zei ik. „Uw vader is toch niet ziek geweest? Ik bedoel zoo in den laatsten tijd."

Zij dacht even na.

„Niet dat ik me kan herinneren, behalve dat hij een tand heeft laten trekken." Mijn glimlach bemerkte ze aanstonds. „O, ik weet wel, dat u daar niets aan hebt," zei ze, „maar ik heb zoolang over alles nagedacht, dat ik haast niet meer denken kan. Ik draai aldoor in een kringetje rond."

„U hebt niets gemerkt van geestesstoring — verlies van geheugen of zoo?"

Haar oogen schoten vol tranen.

„Hij vergat mijn verjaardag, veertien dagen geleden," zei ze. „Het was de eerste, die hij vergat, van alle negentien."

Negentien! Vijf en dertig min negentien is zestien.

„Ik bedoel dit," legde ik uit. „Sommige personen lijden wel eens aan plotselinge, onverklaarbare afwijkingen van hun geheugen, en in die tijden gaan ze bijna altijd van huis. Heeft uw vader veel zorg gehad den laatsten tijd, ergens over getobd, dat u weet?"

„O, hij was heelemaal van streek. Hij was erg prikkelbaar, zelfs tegen mij, en tegen de bedienden was hij eenvoudig verschrikkelijk. Behalve tegen Carter — tegen Carter was hij nooit onaardig. Maar ik geloof niet, dat het verlies van geheugen is. Als ik me voorstel, hoe hij dien morgen keek, begin ik te denken, dat hij van plan was weg te gaan. Dat is op zichzelf al een bewijs hoe hij veranderd was, als hij erover kon denken heen te gaan en mij aan mijn lot over te laten." —

„Hebt u dan geen broers of zusters?"

„Niemand. Ik kwam naar u toe...." Zij voltooide den zin niet.

„Ja, vertelt u me waarom u juist naar mij toekwam," drong ik aan. „U begrijpt, dat ik dat heel aangenaam en vereerend vind!"

„Ik wist niet tot wien ik me wenden zou," bekende ze, „en toen nam ik het adresboek en zocht in de lijst van beroepen naar de advocaten. Toen deed ik mijn oogen dicht en legde mijn vinger op goed geluk op de bladzijde. Hij wees precies naar uw naam."

Ik ben bang dat ik bloosde bij die mededeeling, maar het was een nuttige afkoeling. Een oogenblik later lachte ik.

„Laten we het beschouwen als een goed voorteeken," zei ik. „In ieder geval zal ik mijn uiterste best voor u doen. Maar ik ben geen detective, miss Fleming. Vindt u niet, dat we er een moeten raadplegen?"

„Alstublieft geen politie!" zei ze verschrikt. „Ik dacht, dat u misschien iets zou kunnen doen zonder er een detective in te mengen."

„Als u me dan eerst eens precies vertelde, wat er gebeurd is op den dag, dat uw vader heenging. De kleinigheidjes ook — dat kunnen strootjes zijn, die de een of andere richting uitwijzen."

„Dan zal ik bij het begin beginnen," sprak ze. „We wonen op Monmouth Avenue — wij tweeën en het personeel: een keukenmeid, twee dienstmeisjes, een werkmeid, de butler en een chauffeur. Mijn vader brengt een groot deel van zijn tijd in de hoofdstad door en in de laatste twee jaren, sinds mijn oude gouvernante naar Duitschland terug is, ga ik in dien tijd gewoonlijk naar de zusters van mijn moeder te Bellwood, miss Letitia en miss Jane Maitland."

Ik knikte: de dames Maitland kende ik heel goed. Ik had het laatste jaar voor miss Letitia vier verschillende testamenten gemaakt.

„Mijn vader ging weg den tienden Mei. U zegt, dat ik er alles van vertellen moet, maar er is niets van te vertellen. We hebben een auto, maar die was juist in de reparatie. Vader stond na het ontbijt op van tafel, nam zijn hoed en liep de deur uit. Hij was nogal boos om een brief, dien hij aan tafel had zitten lezen."

„Zou u dien brief kunnen vinden?" vroeg ik.

„Dien heeft hij meegenomen. Ik wist, dat hij niet streek was, want hij zei niet eens, dat hij heen ging. Hij nam een taxi, en ik dacht, dat hij naar zijn kantoor ging. Maar de typiste zegt, dat hij er niet geweest is. Hij is ook niet in Plattsburg, want daar hebben ze iederen dag geprobeerd hem intercommunaal op te bellen."

Ondanks haar openhartig gezicht kreeg ik den indruk, dat ze iets verzweeg.

„Waarom vertelt u me niet alles?" vroeg ik. „Wat u verzwijgt kan wel juist het punt zijn, waar het op aankomt."

Zij bloosde. Toen deed ze haar zakboekje open en overhandigde mij een strook ruw papier. Daarop stond, in slordige cijfers, het getal 1122. Meer niet.

„Ik was bang, dat u me uit zou lachen," zei ze. „Het lijkt zoo onnoozel! Ziet u, den tweeden avond, dat vader weg was, voelde ik me zenuwachtig en kon niet slapen. Ik verwachtte hem ieder oogenblik en bleef liggen luisteren, of ik zijn stap op de trap hoorde. Om een uur of drie was ik er zeker van, dat ik iets hoorde in de kamer onder de mijne — een soort gekraak alsof iemand voorzichtig rondsloop. Ik was blij, want ik dacht, dat het vader was. Maar ik hoorde hem de deur van zijn slaapkamer niet sluiten, en ik werd hoe langer hoe klaarder wakker. Eindelijk stond ik op en ging door de hall naar zijn kamer. De deur stond op een kier, ik stak mijn hand naar binnen en draaide het electrisch licht aan. Ik had het onverklaarbare gevoel, vóór ik naar binnen keek, dat er iemand vlak bij me was, maar de kamer was leeg en de hall ook."

„En de strook papier?"

„Toen ik zag, dat de kamer leeg was ging ik erin. Het papier zat met een speld op het bed, op vaders kussen. Eerst dacht ik, dat het verloren was of er op was gewaaid, maar toen ik de speld zag schrok ik. Ik ging terug naar mijn kamer en belde Annie, het tweede meisje, die meteen zoo'n beetje mijn kamenier is. Het was half vier toen Annie beneden kwam. Ik nam haar mee naar vaders kamer en wees haar het papier. Ze wist zeker, dat het er nog niet was, toen ze om negen uur de dekens had teruggeslagen."

„Elf twee en twintig," herhaalde ik. „Tweemaal elf is twee en twintig, maar daar hebben we niet veel aan."

LORRE

Lorre was de laatste dagen
Heelemaal niet in d'r schik.
Was zij anders nogal spraakzaam,
Thans gaf Lorre haast geen kik.
Stiekum zat zij in haar hoekje.
Liet haar warm prakje staan.
Als Mevrouw wou koppiekraauwen
Keek zij haar verdrietig aan.

Man," zei Moeder tegen Vader,
„'t Gaat met Lorre vast verkeerd.
Zie haar nou eens lodd'rig kijken.
't Praten heeft zij al verleerd."
„Kom," zei Vader, „'t gaat wel over,
Geef d'r maar eens asperien,
Is ze morgen weer zoo lekker
Als een kip, dat zal je zien."

Lorre voelde 't einde naderen,
Lorre leed ondraaglijk pijn.
Tegen papegaaienziekte
Helpt geen enkel medicijn.
En toen op een zeek'ren morgen
Moeder vroeg: „Hoe gaat het schat?"
Zag zij, dat haar lieve Lorre
's Nachts den geest gegeven had.

Lorre rust nu in een kistje,
Aan het randje van de sloot,
Op een prettig, zonnig plekje
In der aarde diepen schoot.
't Kinderlooze echtpaar, dat steeds
Lorre teeder had bemind,
Verloor om 't zoo eens uit te drukken
In 't stomme dier zijn eenig kind.

„Nee," beaamde ze. „Ik heb al gedacht, dat het misschien een telefoonnummer was en ik heb alle nummers 1122 in de omgeving opgebeld."

Onwillekeurig lachte ik en na een paar seconden glimlachte ze zelf ook.

„We hebben geen erg schrandere invallen," zei ik eindelijk. „In ieder geval miss Fleming, als ik de zaak heel ernstig vond, zou ik niet lachen, maar ik twijfel er niet aan, of in een paar dagen is alles in orde. Maar om op dat papiertje terug te komen — hebt u het personeel laten wekken en het huis laten doorzoeken?"

„Ja; Annie zei, dat Carter thuis gekomen was en ze ging naar boven om hem te wekken, maar ofschoon zijn deur van binnen gesloten was, gaf hij geen antwoord. Annie en ik draaiden boven alle lichten van de trap en de benedengang aan. Toen gingen we samen naar beneden en keken rond. Alle ramen en deuren waren dicht, maar in vaders studeerkamer, op de eerste verdieping, zagen we de laden van het bureau openstaan. En in de bibliotheek was het kleine kastje van mijn bureau, waar ik het huishoudgeld in bewaar, opengebroken en het geld was weg."

„En u vermiste niets anders?"

„Niets. Het zilver op het buffet in de eetkamer, allerlei kostbare dingen in het kabinet in de huiskamer, niets was aangeroerd."

„Misschien is het Carter geweest," peinsde ik. „Wist hij, waar u het huishoudgeld bewaarde?"

„Mogelijk wel, maar ik denk het niet. Bovendien, als hij stelen wou, kon hij veel kostbaarder dingen nemen. Mijn juweelen en die van mijn moeder lagen in mijn kleedkamer, en die was niet op slot."

„En zijn ze daar niet aan geweest?"

Ze aarzelde.

„Er aan geweest wel," gaf ze toe. „Mijn grootmoeder liet aan elk van haar kinderen een aantal losse parels na. Die bewaarde ze ongeregen, een bizondere liefhebberij van haar. Tante Jane en tante Letitia hebben de hare altijd zóó bewaard, maar mijn moeder had van de hare allerlei dingen laten maken, allemaal ouderwetsche dingen. Die waren in een gesloten la in mijn zitkamer, waar ik ze altijd bewaard heb. Den volgenden morgen was de la los en stond half open, maar er was niets weg."

„Had u daar al uw juweelen?"

„Alles, behalve één ring, dien ik bijna nooit afdoe." Ik volgde haar blik. Door haar handschoen heen was de vorm zichtbaar van een ring met één steen. „Negentien van de...." Ik gaf mij zelf 'n standje en stond op.

„Het ziet er niet uit als een gewone inbraak," zei ik. „Maar ik ben bang, dat ik niet genoeg fantasie heb. Wat u me verteld hebt, moet eten en drinken zijn voor menschen met een gave voor ontleding en combinatie. Mijn geest gaat niet zoo makkelijk dien kant uit. Negentien van de vijf-en dertig blijft zestien, volgens mijn nuchtere manier van denken, maar ik ken menschen, die er gemoedereerd nul van zouden maken."

Misschien begon ze te vreezen, dat ik niet goed wijs was; haar gezichtje stond althans weer even wanhopig als in het begin.

„We *moeten* hem vinden, meneer Knox," drong ze aan, terwijl ze opstond. „Als u een detective kent, dien u zeker kunt vertrouwen, laat hij u dan alstublieft helpen. Maar u begrijpt, dat de onverklaarbare afwezigheid van den schatmeester zooveel mogelijk geheim moet worden gehouden. Van één ding ben ik zeker: hij blijft niet vrijwillig weg, hij wordt gedwongen! U weet niet wat voor vijanden hij heeft — mannen als Schwartz, die geen principes en geen geweten hebben."

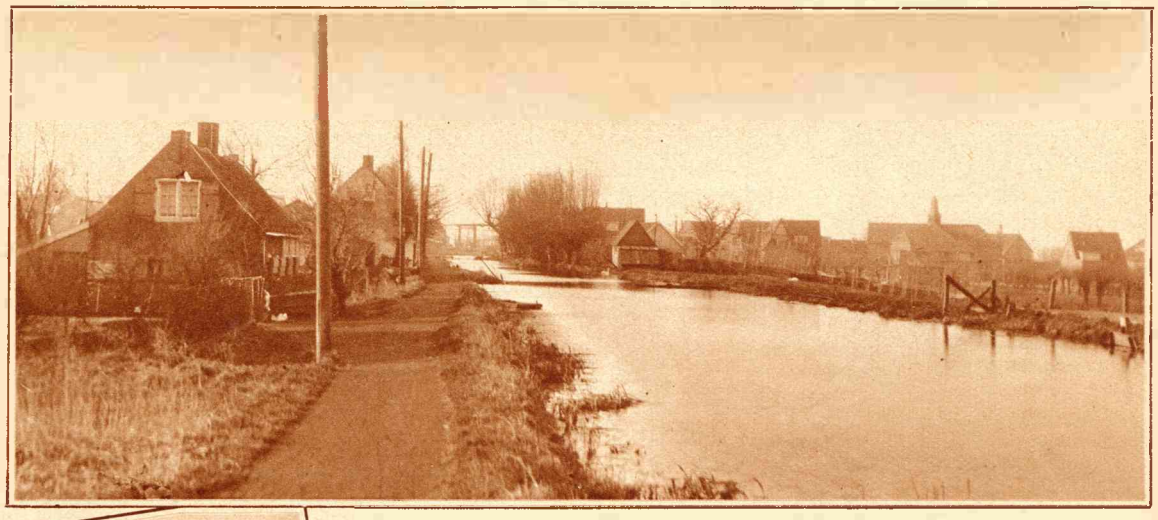
„Schwartz!" herhaalde ik verbaasd. Henry Schwartz was de leider van zijn partij in den staat: de man, van wien één zijner tegenstanders bij een verkiezing had durven zeggen, dat hij op een zóó laag peil van menschelijkheid stond, dat er een wonder van den hemel noodig zou zijn, om hem op te heffen tot het peil van totale nietswaardigheid. Hij nu en Fleming werden algemeen beschouwd als de kapitein en de eerste luitenant van de rooversbende, die toen het schip van onzen staat bestuurde.

„Meneer Schwartz en mijn vader zijn bondgenooten in de politiek," legde het meisje blozend uit, „maar ze zijn geen vrienden. Mijn vader is een heer...."

(Wordt voortgezet)

HILLEGERSBERG

De Strekkade is slechts 'n onaanzienlijk smal pad, doch er zijn plekjes zoo mooi, dat het moeilijk is hen te beschrijven.

Rotterdam loopt met booze plannen rond: ons gemeentebestuur wil me daar eenige omliggende plaatsen geheel of gedeeltelijk inpalmen, zonder te vragen, of zij er van gediend zijn en „er van terug hebben". Doch zoo heel gemakkelijk zal het onze stad niet vallen, haar grondgebied ten koste harer kleinere zusjes te vergrooten, want in het algemeen is men in de bedreigde dorpen niets over onzen landhonger te spreken en vooral Hillegersberg verzet zich heftig tegen de vraatzucht van onze stad.

Op een wandeling door Hillegersberg heb ik eenige bewoners van het aardige plaatsje er eens over gepolst, en zij allen waren van meening, dat alles maar bij het oude moest blijven. „Wij kunnen jullie missen als...." zei er een, en hij noemde een zeer onaangenaam gevoel in de mondholte. En een ander, dien ik er van trachtte te overtuigen, dat het zoo voordeelig is Rotterdammer te zijn, omdat de belastingen hier zoo spotgoedkoop zijn, vroeg: „Wat willen jullie toch met die anneksasie?"

„Dat is noodig voor de havens," zei ik bedeesd, omdat ik wel eens zoo iets gelezen had.

Hillegersberg heeft mij toen hartgrondig uitgelachen: „Die willen havens maken hier in het dorp!"

En een jeugdige bewoner van het gezegende dorp, die nauwelijks den kinderpantoffels ontwassen was, vond het maar goed dat het zwarte garen al uitgevonden is, omdat ik stellig nooit op het idee gekomen zou zijn. Achteraf moet ik hun eigenlijk gelijk geven, het was wat dwaas van mij om over die havens te beginnen.

Doch ter zake, ik zou wat over Hillegersberg vertellen. Het woord Hillegersberg wekt bij den Rotterdammer herinneringen aan vriendelijke landhuisjes, coquette villaatjes en vooral aan de groote plassen met de talrijke zeilbootjes, of.... schaatsenrijders. Doch daarover wil ik 't thans niet hebben; de landhuisjes zijn voor mij helaas „onbewoonbaar" en de plassen lagen op den zonnigen wintermorgen, waarop wij er langs liepen, eenzaam en verlaten. Geen zeil welfde zich tegen het teere blauw van de lucht en nauwelijks rimpelde het water onder 't zachte briesje, dat over de plassen ademde.

Doch Hillegersberg heeft meer dan fleurige plassen en moderne landhuizen, Hillegersberg heeft dingen, die verhalen van lang vervlogen tijden, Hillegersberg heeft landelijkheid en plekjes van zoo intieme schoonheid, dat het beter is, ze niet te beschrijven en het woord aan den fotograaf te laten.

Om dan met de lang vervlogen tijden te beginnen: Wist u, dat in Hillegersberg, dat is dus onder den rook van Rotterdam, een oude ruïne staat?

Neen, dat wist u niet, hoogstens hebt u er wel eens over gehoord, maar gezien, neen! Ik kan mij dat trouwens best voorstellen, want vanaf den weg is het moeilijk, iets van de oude ruïne te zien. Zij ligt namelijk achter de kerk, midden op het omwalde kerkhof. Dit gedeelte, dat is

Oude hofsteden zijn er en draaibruggetjes en kale wilgen, die zich melancholisch in 't water staan te spiegelen.

Voorbereidingen voor den Zondag. Netjes en helder moet alles er uitzien.

Een zeer fraaie foto, die duidelijk toont, dat Hillegersberg ook in den winter aantrekkelijk is.

het oude gedeelte van het dorp, ligt op een zandheuvel, en aan dezen heuvel en aan de ruïne van het oude kasteel, dat er vroeger stond, is een aardige legende verbonden, die ik u in het kort even vertellen wil.

Voor vele honderden jaren leefde er een reuzin, waarzegster was zij, die Hillegond of Hildegardis heette. Zij wilde zich een woning bouwen, doch daar zij een reuzin was, moest haar woning groot zijn en sterk. Nu was het stuk land, dat zij gekozen had, zeer moerassig en daar zij vreesde, dat haar kasteel in het moeras zou verzinken, liep zij naar zee (vergeet niet, dat zij een reuzin was) vulde er haar boezelaar met zand en snelde ijlings terug naar haar moeras. Hier bleef zij met den voet in den modder steken, zij bukte, de band van haar boezelaar brak en het zand stortte op een hoop: de heuvel was ontstaan. Hillegond bouwde er haar kasteel dat zij nog langen tijd bewoonde.

Dit is de legende van den heuvel en het kasteel van Hillegond. Geleerden hebben getracht, een meer aannemelijke verklaring voor het ontstaan van den heuvel te geven, doch de hunne is lang niet zoo aardig en ik houd mij daarom maar liever aan de oude legende.

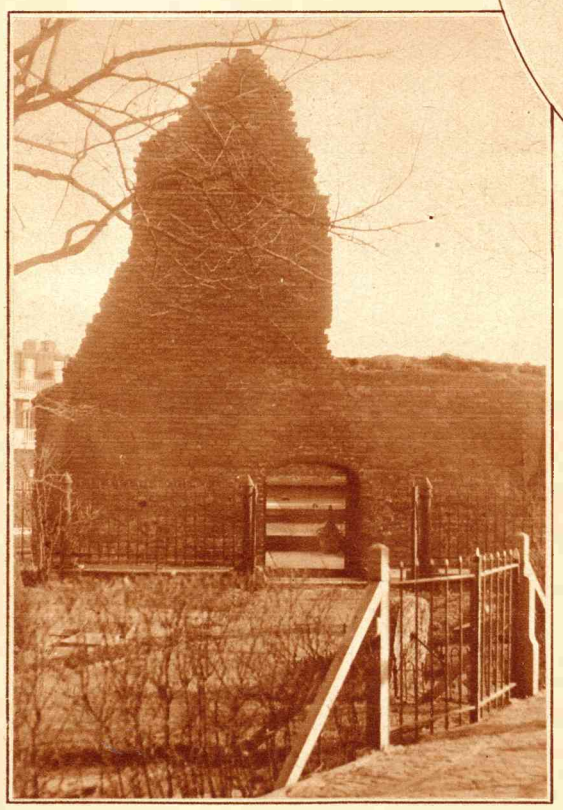
Zooals gezegd, de ruïne is thans door graven omringd en ook het inwendige der ruïne vertoont vele grafsteenen.

Gedurende lange jaren moet het slot daar gestaan hebben, doch tijdens en na de Hoeksche en Kabeljauwsche twisten, schijnt het veel te hebben geleden en is het langzamerhand gekomen in den vervallen staat, waarin het zich thans bevindt. Moge de tand des tijds de ruïne nog vele jaren sparen: de historische overblijfselen in en om Rotterdam zijn zoo schaarsch, dat wij er zuinig op moeten zijn.

Wij waren, laat ik het eerlijk bekennen, een beetje onder den indruk, toen wij de oude ruïne verlieten, en vermeden angstvallig de nieuwerwetsche huisjes, de auto's en de tramrails.

„Laten wij hier rechtsaf gaan, de Strekkade op," zei ik.

De Strekkade is een onaanzienlijk smal pad langs het water. Doch er zijn slooten en zijslooten en oude hofsteden en draaibruggetjes en ophaalbruggen van een wonderlijke bekoring. En er staan kale wilgen melancholisch bijeen, die zich spiegelen in het water, dat hun beeld wat vervaagd teruggeeft. Er zijn plekjes van droomerige schoonheid, waar het stil is, omdat de natuur alleen er spreekt, in onbestemde geluiden en in een taal, die de meesten onzer niet verstaan.

Wist U, dat in Hillegersberg, dat is dus onder den rook van Rotterdam, een oude ruïne staat? Vanaf den weg is er moeilijk iets van de ruïne te zien. Zij ligt namelijk achter de kerk, midden op het omwalde kerkhof.

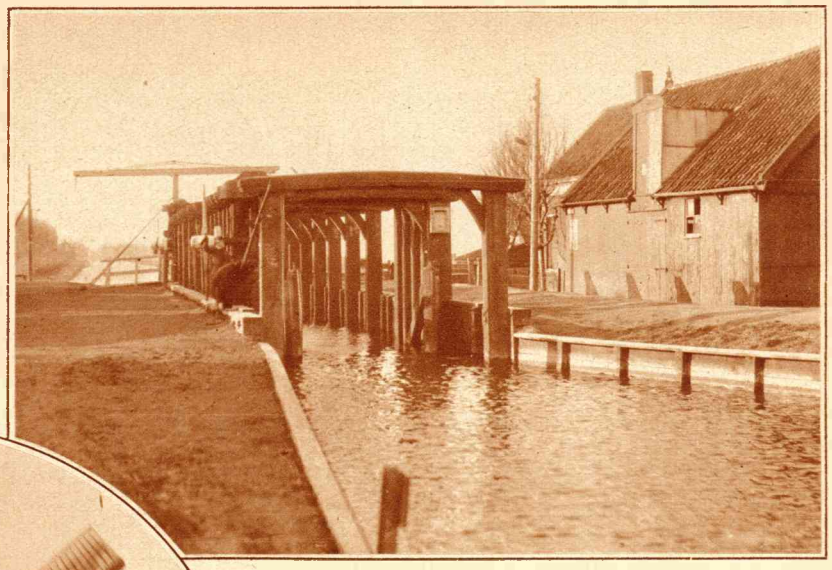
Wij dwalen dan even af van den weg, loopen om een oud huisje heen, waarachter iemand houtjes hakt in een omgeving zoo schilderachtig, als ik er zelden een zag.

Iets verder komen wij langs een terrein waar men druk bezig is, de booten, die er gedurende het winterseizoen op den wal liggen, weer op te kalfaten, want de ware liefhebbers willen zoo spoedig mogelijk weer uitvaren.

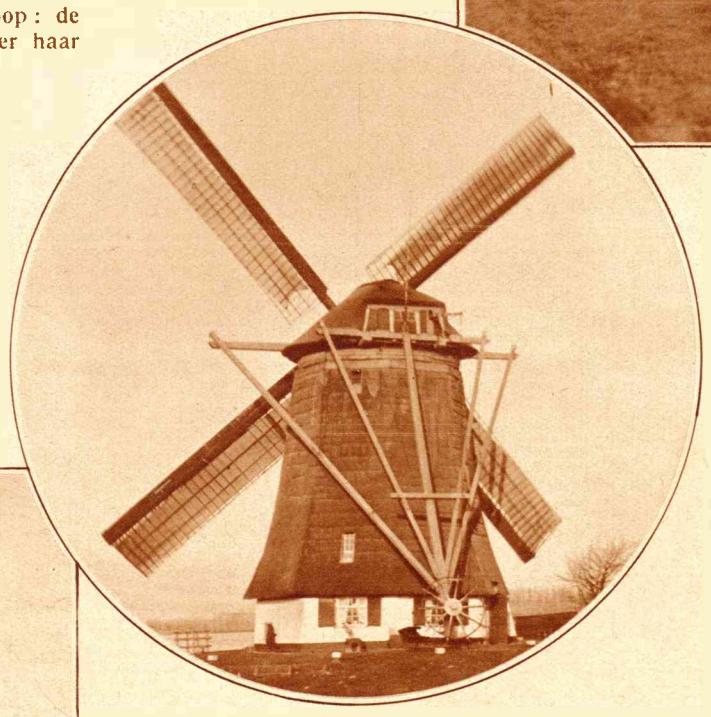
Dan gaan wij weer verder, steeds nog de Strekkade op, die ons naar de Rotte brengen zal. Hier en daar staan een paar huisjes. Een oud vrouwtje is bezig haar ramen te zeemen, want morgen is het Zondag en dan wil zij er achter zitten, frisch, helder en netjes, als de ramen zelf.

De Sluis is nu in het zicht, zij is wat eigenaardig van vorm en wij redeneeren even over wat mij er niet duidelijk aan is.

Daar zijn wij dan aan de Rotte, die kalm en waardig langs ons stroomt. Wat verderop hebben wij ook rechts van ons water, den plas namelijk met zijn groote vlakte, en op den achtergrond de huizen van Hillegersberg.

Een sluis van zeer eigenaardigen vorm, vlak bij de Rotte.

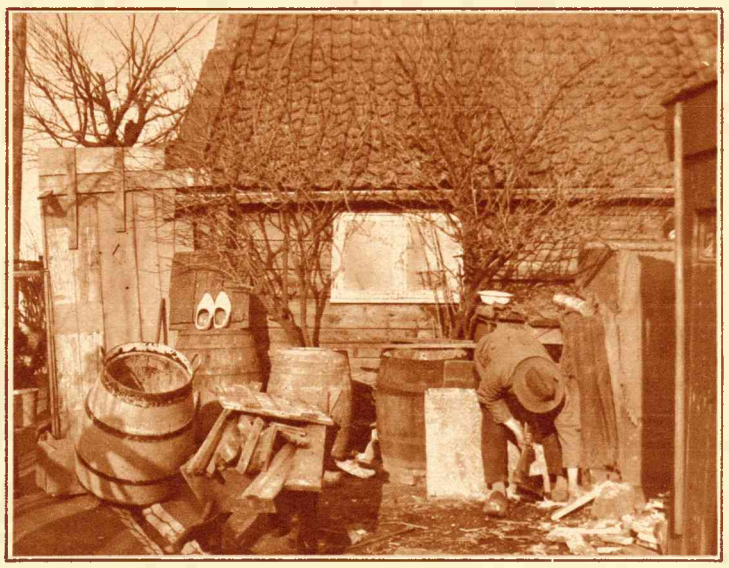

De oude molen aan de Rotte.

Bij den molen, dien wij dan voorbijkomen, staan wij even stil, kijken rechts en links en achter ons, en overal is het mooi, ook al is het dan winter, of misschien wel omdat het winter is.

Doch de stad komt nu al dichterbij en naarmate wij haar naderen, naarmate haar geluiden sterker worden, schijnen de klanken der natuur te verstommen, of worden zij slechts overstemd door het geroezemoes der stad?

Het is, of de lucht minder frisch wordt, de hemel betrekt en het wordt kouder. Het is afgeloopen, de groote stad heeft ons weer te pakken, een meer nuchtere stemming daalt over ons. De fotograaf zegt, dat wij in den Zwaanshals zijn en met die bewering ontneemt hij mij het laatste greintje poëzie. Het is rommelig hier en wij loopen moeizaam door het zand.

Een houthakker, onbewust van het aardige kiekje, dat hij ons leverde.

De booten worden weer zoo langzamerhand in orde gebracht, want bij den eersten voorjaarsdag willen de liefhebbers er weer op uit.

„Ik geloof dat Hillegond een beetje uit de richting geraakt is," spot mijn metgezel.

„Of d'r boezelaar is ontijdig gescheurd," brom ik.

De stemming is finaal weg en ik voor mij zou geen kalen wilg meer kunnen zien, laat staan een vrouwtje dat ramen zeemt.

Gelukkig zijn wij er nu, bij de tram tenminste, en landerig vallen wij in een hoekje. „Een hondenbaantje eigenlijk," mopper ik.

ADR. DUPUIS.

Langs Rotterd Straten

Een groepje nijvere Rotterdammers, dat zich geen problemen maakt: werken als er gewerkt moet wor-

Eigenlijk is de Westkruiskade wel een der gezelligste straten bezijden den Coolsingel. Behalve aan haar verkeer, is dat misschien te danken ook aan het natuurschoon van de Diergaarde, die er langs ligt.

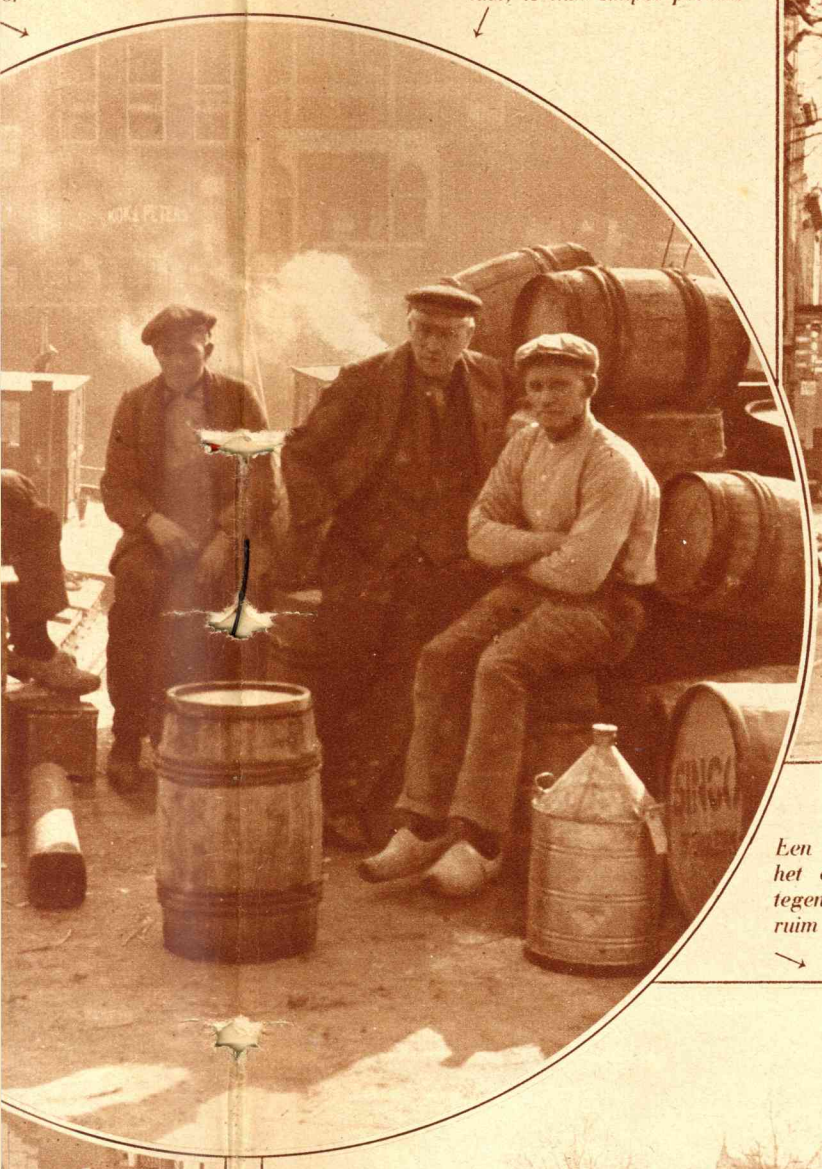
Een gezellig druk uurtje aan het Hofplein. Wij lijden nog altijd aan een Hofplein-vraagstuk, en van de oplossing hebben we al sinds een jaar niets meer gehoord. De gebruikelijke verkeersophooping heeft de fotograaf aardig getroffen.

gs Rotterdams Straten

Rot-een ken oor-

den, en genieten van lentezon en rust, wanneer de drukte dat eens even toelaat, is hun simpel parool.

Een ten slotte radicaal opgelost probleem vormde het oude Postkantoor, in de plaats waarvan tegenover de Beurs en 't Beursstation thans een ruim plein met parkeergelegenheid gekomen is.

Ook aan Vischmarkt en Blaak kan het drukke verkeer een levendigen aanblik geven. Ook de Vischmarkt is een probleem welks oplossing zich reeds jaar en dag laat wachten.

De droom

DOOR JAN LUIKS

In zijn getralieden kerker in den grooten dierentuin ligt Bronzo, de beer, droomerig met knipperende oogen voor zich uit te staren. Hij heeft zich behaaglijk uitgestrekt in de koesterende voorjaarszon, terwijl zijn breede forsche kop rust op de machtige voorpooten. Zijn glimmend zwarte neus raakt bijna de zware ijzeren spijlen, die zonderling sterke dingen, waarop de reus in het begin van zijn gevangenschap vergeefs z'n krachten heeft beproefd.

In het begin, ja, toen had Bronzo zich moeilijk geschikt. Het was alles ook zoo vreemd, zoo diep vernederend geweest voor hem. Hij, de machtige heerscher in het woud op de hellingen van het woeste gebergte, voor wien alles beefde in een gebied, dat zijn blik zelfs van de hoogste rotsen niet vermocht te omvatten.

Hij van zijn vrijheid beroofd, hij had het niet kunnen verdragen. Door list hadden ze hem in hun macht gekregen, de zwakke stumperige wezens die zich hier rond zijn kooi verdringen om hem aan te gapen.

Hij, de geweldige, was lang geleden als een stuk vrachtgoed in een getraliede kist gepakt en weggesleept uit zijn domein. Alle verzet was vruchteloos geweest. Ze hadden hem door de tralies van zijn kist getergd en gesard, de lafaards, hem ruw in de zijde gepord, indien hij niet wenschte op te staan, en wreed, tot bloedens toe, hadden ze hem op zijn teeren neus geslagen tot hij allen tegenstand had opgegeven.

Doch dat is alles al zoo lang geleden, zoovele winters en zomers zijn sindsdien voorbijgegaan, dat Bronzo zich zijn val nauwelijks meer herinnert. Nadien is hij hier gebracht en hij is langzamerhand geworden de goedige dikke lobbes, de trots van de diergaarde, de lieveling van het publiek. Regelmatig laat hij zich door zijn oppasser zijn lievelingskostjes toestoppen, zijn strijdlust is afgestompt en het verleden is uit zijn herinnering verdwenen. Hij leeft zijn leven als een emotieloos grauw bestaan dat voor een natuurkind als hij geen leven is.

Alleen in het voorjaar, wanneer de boomen in den tuin groen worden en het nieuwe leven ontluikt, als de natuur roept, dan trekken wilde beelden uit zijn jeugd aan Bronzo's geest voorbij. Zoo ook nu.

Sinds eenigen tijd was in de nabijheid van Bronzo's gevangenis een nieuw gebouwtje verrezen, bestemd tot verblijfplaats van een troep wolven. Bronzo kan evenwel de bewoners, die eenige dagen geleden zijn aangekomen, niet zien, maar zijn neus bedriegt hem niet en hij heeft hun droefgeestig gejank gehoord, hunkerend naar de wijde vlakten, naar Gods vrije natuur, waaruit ze zijn weggerukt. En telkens als de wolvengeur in Bronzo's neus dringt, maakt een vreemde onrust zich van hem meester. Dan wordt hij rusteloos en urenlang kan hij dan in zijn kerker op en neer loopen, in regelmatigen cadans slingerend zijn zwaren kop.

Het is betrekkelijk stil in den tuin op dezen bijna zomerschen voorjaarsdag. Alleen enkele jongens toonen belangstelling voor Bronzo en trachten hem met allerlei lekkers te verlokken zijn dolce far niente prijs te geven.

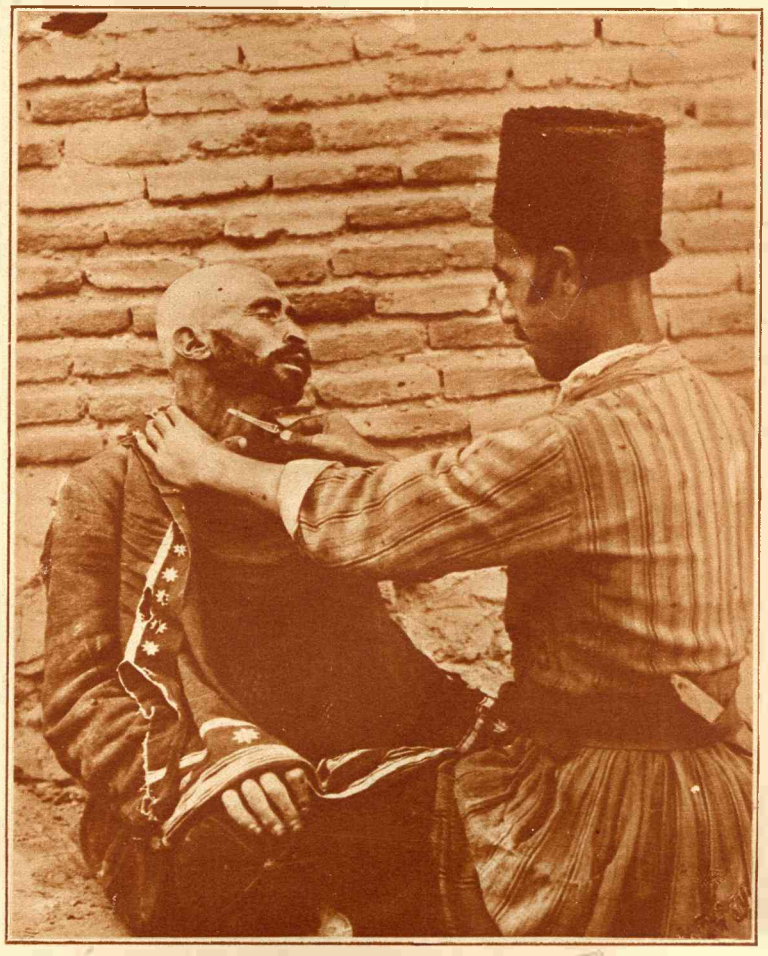
Maar Bronzo droomt voort. De lange jaren van zijn gevangenschap, zijn vernedering, alles zinkt weg in vergetelheid en het verleden rijst in den droom in volle schoonheid voor hem op. Hij is weer het dikke mollige berenjong, dat zich in het donkere hol tegen moeders koesterend warme lijf drukt, bescherming zoekend voor al het vreemde en verbijsterende, dat hij met zijn kleine oogjes buiten de berenwoning waarneemt. Hij hoort weer moeder's bromstem, als hij, grooter geworden, speelsch zijn vlijmscherpe tandjes in haar dikke vacht zet of over haar heen klauterend en tuimelend haar stoort in haar dutje. Nu vaart een trilling van welbehagen over de vacht van den slapenden Bronzo in de kooi als hij in den droom voor den ingang van zijn ouderlijke woning op het rotspad, onder moeder's waakzaam oog, rondsukkelt op zijn korte pootjes. Als hij met moeder stoeit en rondtolt in den helderen zonneschijn van het hooggebergte, tot een fiksche mep met haar forschen klauw of een waarschuwend gebrom het ouderlijk gezag handhaaft en Bronzo tot de orde roept.... Het getjingel van de trams, de snerpende claxons, al de klanken waarin de voortijlende beschaving in de groote stad zich uit, de geluiden in den dierentuin, dat alles gaat thans voor Bronzo verloren en de eeuwige aangrijpende stilte van het rotsgebergte omringt hem weer.

Hij ziet weer de stijle pieken en kegels met hun altijd met sneeuw bedekte toppen schitteren in de stralen van de ondergaande zon. Dan worden de slagschaduwen op het toegangspad naar zijn schuilplaats langer en langer en als de zon achter de bergen verdwijnt, strijkt een ijzige wind uit onbereikbare hoogten langs de berghelling. Eén voor één eerst, later bij honderden, dan ontelbaar schieten de sterren in den wolkenloozen nachtelijken hemel te voorschijn. Het is nacht in Bronzo's rijk en de slapende gevangen koning in zijn kooi huivert in het zonnetje als zijn evenbeeld in den droom zich terugtrekt in de beschutting van zijn hol.

Totdat de morgen in droomenland rijst met nieuw licht en nieuw leven. En Bronzo lescht weer zijn dorst aan den klaterenden bergstroom onder de pijnboomen, hij smult weer van de lekkere hapjes die moeder voor hem weet te vinden en de enkele jongens voor zijn kooi zien, hoe de beer zich nog behaaglijker uitstrekt in zijn kerker.

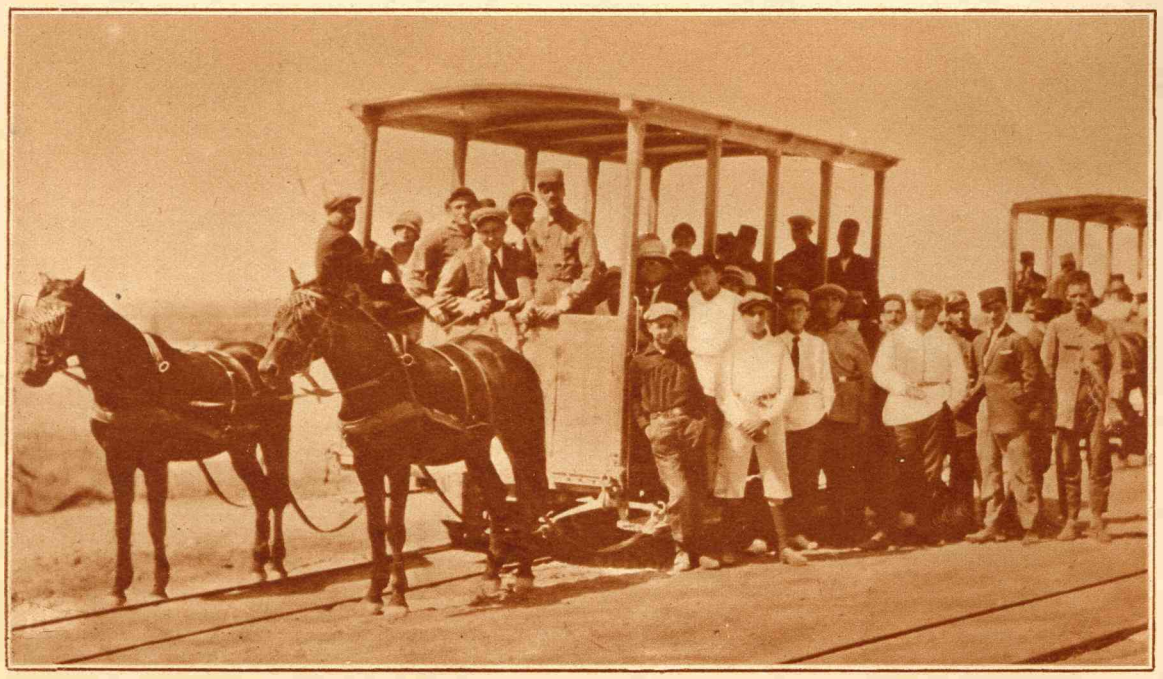
Uit de wolvenkooi, voortgedragen door het zoele zuidenwindje, dringt de wolvengeur in Bronzo's neus. Onmiddellijk wisselen de beelden in zijn droom. Weer is het nacht in zijn rijk en onder het licht van myriaden sterren zit Bronzo bij zijn hol en staart uit over het flauw verlichte prairieland dat aan den voet der bergen ligt. Een kudde rustig grazende rendieren houdt zijn aandacht gevangen. Haast plechtig is de stilte in deze oneindigheid van sluimerende natuur, totdat plotseling het rauwe gehuil van een wolf aan den boschrand die stilte verstoort. Van verschillende zijden wordt de roep beantwoord; eerst kortbij, dan steeds verder plant het gehuil zich langs den boschrand voort. De troep is op jacht. De steeds waakzame rendieren hebben het gevaar onmiddellijk bespeurd en staan nu als uit brons gegoten, de koppen luisterend gebogen naar den zoom van het woud. Eén en al spanning wacht Bronzo op de dingen, die hij weet dat komen zullen.

In de berenkooi, duizenden mijlen van de plaats

PERZISCH VOLKSLEVEN

De barbier in de straten van Teheran.

De paardentram, het verkeersmiddel bij voorkeur in de kleinere steden van Perzië.

Jeugdige wevers der beroemde tapijten aan den arbeid.

waar dit gebeurde eens plaats greep, dringt de wolvengeur andermaal in den neus van den slapenden beer en in zijn droom ziet Bronzo plotseling de wolven te voorschijn springen uit den boschrand. Eerst een, de leider, dan de andere, totdat de gansche troep in een halven cirkel op de rendierkudde toejaagt. Een panische schrik maakt zich van de arme rendieren meester en als een wervelwind, aan Bronzo's kijkplaats voorbijrazend, zoeken ze hun heil in de vlucht. De grond trilt onder hun stampende hoeven en snuivend, met jagende flanken, trachten ze aan de insluiting door de wolven te ontkomen. Bronzo beeft van vervoering. Hij ziet hoe de wolven bliksemsnel de kudde navliegen. De honger knaagt in hun ingewanden en drijft de magere, pezige lichamen op tot een uiterste krachtsinspanning. Sneller en sneller ijlen de grauwe monsters op de flanken van den troep voort totdat ze evenwijdig met de voorste beesten van de rendierkudde voortsnellen. Nu naderen de uiteinden van die lange lijn, van dien gordel van open muilen, waarin wreed de tanden blikkeren in het flauwe licht van de sterren, langzaam elkaar. De ontknooping van het drama nadert. Zoo ergens, dan geldt hier de onverbiddelijke wet van het voortbestaan van de sterksten. Een oude rendierkoe blijft steeds meer achter bij de vluchtende kudde. Zij kan niet meer, zij spant nog eenmaal alle krachten in om den achterstand in te halen, maar helaas, alles is tevergeefsch, reeds hebben de wolven haar van de kudde afgesneden en springen haar naar de keel. Een kort vertwijfeld gevecht, een hopelooze tegenstand van het arme beest, een chaos van wringende wolvenlijnen, wreedaardig happende kaken van grauwend en jankend toespringende monsters en alles is voorbij.

De slapende Bronzo in zijn kooi slaakt een diepen zucht na al de opwinding in zijn droom.

De jongens voor zijn kooi gaan nog steeds voort met hun pogingen, den beer tot de werkelijkheid terug te roepen. Het uitblijven van succes werkt prikkelend en enkelen van de knapen, na eerst te hebben uitgezien of in den vorm van Bronzo's oppasser geen gevaar dreigt, wagen zich, aangevuurd door hun kameraadjes, binnen de omrastering en staan nu voor de tralies. Bronzo verroert zich niet, zijn slaap is droomloos nu. Steeds korterbij wagen zich de jongens en dan dringt, alles overheerschend, de menschenlucht zich aan den diep ademenden beer op. De lucht die hij haat met den fellen, instinctmatigen haat van geslachten, de geur van zijn overweldigers, van zijn pijnigers, van de schepsels die hem zijn vrijheid, zijn alles ontnomen hebben. En opnieuw valt in den droom het heden van Bronzo weg en weer is hij in zijn rijk. Nu niet jong en hulpeloos als daarstraks, maar opgegroeid tot een jongen sterken reus onder de dieren, onbeperkt heerscher in zijn gebied.

Langzaam gaat hij langs het pad tusschen de stijle rotsen waar de lucht vol is van den vreemden vijandigen geur. Zijn vijanden, verscholen boven op de rotsen, wachten in spanning zijn komst. Bronzo's instinct waarschuwt hem steeds dringender voor het gevaar, maar het is al te laat, reeds suist de lasso neer en snoert zich om zijn breeden nek. De schrik en de verrassing doen een helsche woede in zijn machtige lijf losbarsten. Hoog verheft hij zich op zijn achterpooten, vruchteloos bijtend en klauwend naar den ongekenden vijand, die zijn keel omklemt en hem den adem beneemt. Maar zijn tanden klappen ledig op elkaar en zijn scherpe klauwen vinden geen tegenstand en slaan slechts in de lucht.

Hij is verbijsterd. Hij ziet geen tegenstander en toch dringt steeds sterker de gehate geur zich aan hem op. Razend gaat hij te keer, maar hoe meer hij zich verzet, hoe vaster de lasso zich om zijn strot snoert, tot stikkens toe. Zijn vijanden daarboven op de rotsen houden het touw voortdurend gespannen, geen oogenblik verpozing laten ze hem om op adem te komen. De pijn en de benauwdheid maken hem dol, fluitend giert de lucht door zijn toegepersten strot. Totdat ten slotte blijkt, dat zelfs zijn titanenkracht hier te kort schiet en hij amechtig, half verdoofd, in den strop tegen den stijlen bergwand hangt. Zoo hoog hebben ze hem opgetrokken, dat zijn achterpooten hem nog net voldoenden steun bieden om hem niet te doen stikken.

Aandachtig slaan de jongens voor de kooi de krampachtige trillingen gade, die door de ledematen van den slapenden beer varen. „Kijk, hij is wakker", zegt een van de bengels die zich binnen de omheining hebben gewaagd.

„Niet waar, jó, hij slaapt als een os, hij is zoo tam als een hondje," klinkt het uit den mond van een vriendje.

Dan komt de fatale vraag: „Wie durft Bruin aan te raken? Wie durft zijn hand door de tralies te steken?" En nauwelijks zijn de woorden over de lippen van den vrager of de hand van het haantje de voorste, van den waaghals, die bij elken troep jongens te vinden is en die niet verdragen kan dat hij iets, wat dan ook, niet zou durven, bevindt zich al tusschen de tralies, nadert langzaam den geweldigen berekop.

Op dat oogenblik dringt in Bronzo's droom de menschengeur van alle kanten op hem aan en terwijl hij hijgend, half gesmoord in de lasso hangt, ziet hij dan zijn belagers van de rotsen naar beneden klauteren. Wanneer hij bemerkt, hoe klein en zwak de tegenstanders zijn, vergeet hij voor een oogenblik het touw, dat zich zoo schrijnend rond zijn hals rijgt, en hij doet een laatste wanhopige poging om zijn vrijheid te herwinnen en zijn vijanden te verpletteren. Zijn heele gewicht van honderden kilo's werpt hij in de lasso en diep uit zijn gekwetsten strot welt een gebrom zoo woedend, zoo kwaadaardig, dat alle schepsel in de nabijheid behalve zijn vijanden daar voor hem zich bevend tracht te verschuilen. Woest wringt hij zich heen en weer en bliksemsnel slaat hij zijn scherpe klauwen uit naar den vijand, die 'm 't dichtst is genaderd. Ha, eindelijk heeft hij hen kunnen treffen. Hij ruikt het bloed van zijn belagers, hij ....

Met een schok komt Bronzo tot zichzelf, het droombeeld is plotseling verdwenen en hij ontwaakt in zijn kerker door het geroep en de kreten van de jongens en den toeschietenden oppasser die het arme kereltje met zijn verscheurde hand, dat kermend voor Bronzo's kooi ligt, omringen en dan ijlings wegvoeren. Het duurt nog geruimen tijd voor de beer, die woest en kwaadaardig door zijn kooi rent, in zijn nachthok kan worden gedreven en de rust in den tuin is weergekeerd.

Courantenbericht.

„Gisteren heeft zich in onze diergaarde een „droevige gebeurtenis afgespeeld welke doet zien, „dat de in gevangenschap levende roofdieren, „hoe tam ze dan ook ten slotte mogen schijnen, „hun waren aard niet verloochenen.

„De groote grizzly, die reeds jaren tot de be„volking van den dierentuin behoort, bij de be„zoekers van den tuin beter bekend onder den „naam „Bronzo", heeft een twaalfjarigen jongen „ernstig verwond.

„Deze jongen, de twaalfjarige J. v. D., had zich „vergezeld van eenige vriendjes met niet genoeg te „laken onvoorzichtigheid binnen de omrastering „begeven welke de berenkooi van het voetpad „scheidt. Hoe zich een en ander vervolgens precies „heeft toegedragen, is uit de verwarde verhalen „van de doodelijk verschrikte jongens niet op te „maken, maar op een gegeven oogenblik schijnt de „beer die oogenschijnlijk rustig sliep, een verwoeden „slag gedaan te hebben naar de hand van genoem„den J. v. D. die vermoedelijk roekeloos zijn hand „door de tralies had gestoken.

„De knaap, wiens hand als gezegd ernstig is „verwond, is onmiddellijk naar het stedelijk zie„kenhuis overgebracht. De doctoren hopen de „hand te kunnen behouden."

Zwervende nomaden, die het reizen in Perzië wel eens onveilig maken, voor hun tent.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

No. 4

Er lag over heel de verschijning van den man iets van vriendelijken ernst en degelijkheid. Men kon zijn fijngevormde trekken onmogelijk aandachtig bezien zonder te beseffen, dat achter dat rustige uiterlijk een machtige, beweeglijke geest woonde en dat de man bezield was met hooge idealen en een nooit falend eergevoel.

Zijn haar, voor zoover niet geheel wit, was ijzergrauw, zijn neus bijna te lang, zijn lippen iets te vast opeen geklemd. Maar zijn mond was toch gevoelig, en zijn handen, waarmee hij nu en dan in gedachten langs zijn gladgeschoren kin streek, waren zoo fijn en lenig als die van een pianist. De man wekte een indruk van een sterkbewogen gemoedsleven, zonder weekheid; men vermoedde, dat hij geweldige emoties kende, maar dat een groot verstand die aandoeningen in gezond en standvastig evenwicht wist te houden.

De afroeper kwam de wachtkamer binnen en dreunde een lange reeks namen af. In den verwarden galm ontdekte Peter Borden den naam van de hoofdstad van den Staat. Zijn gezicht klaarde op en zijn tengere gestalte scheen met nieuw leven bezield, toen hij opstond en vlug de wachtkamer uitliep naar het perron, om den stroom van menschen aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Hij wachtte een paar minuten. Eerst kwamen er reizende kooplui, met zware handkoffers en rumoerige stemmen, toen allerlei jongelui van het een of ander college, schertsend en babbelend en blij, dat de heete vermoeiende treinreis achter den rug was; en daarna de stroom van werkvolk en vermoeide moeders met vuile, lastige kinderen — en toen onderscheidden Peter Borden's scherpe grijze oogen een andere figuur, die zich aarzelend in de doelbewuste menigte bewoog, midden in den stroom en toch geen deel ervan uitmakend. Een vreemde blijdschap maakte zich van hem meester, en tegelijk een pijnlijke verwarring.

Er was geen twijfel aan, of het was Bob Terry, hij was dadelijk te herkennen, maar desondanks duizelde de oudere man een oogenblik bij het zien van de verwoesting, die de gevangenis had aangericht. Peter Borden wist, dat dit zijn werk was. Het was zijn eigen misplaatste ijver, die den jongen naar de gevangenis had gezonden voor een misdaad, die hij niet bedreven had. Een ondeelbaar oogenblik sloot Peter Borden zijn oogen als om een onaangenaam beeld buiten te sluiten. Toen opende hij ze weer en staarde naar de figuur, die uit de donkere passage opdook.

De jonge man, die drie jaar geleden naar de Staatsgevangenis was gegaan, was onweerstaanbaar jongensachtig geweest; een vriendelijk, schuchter, beminnelijk karakter; een en al voorkomendheid, een en al gevoel; onmiddellijk reageerend op woorden van lof of blaam; onrijp, onevenwichtig nog. Dat was Bob Terry van vóór de catastrophe: dat was Bob Terry uit de dagen vóór zijn verblijf in de gevangenis: zacht en vriendelijk en ontvankelijk.

Het was dezelfde man, die langzaam de treden opkwam, tot waar Peter Borden stond; dezelfde man en toch een geheel andere. Peter Borden keek neer op een gebogen, gebroken gestalte; de prachtige jonge spieren waren verslapt door gebrek aan oefening en beweging, het mooie ongerepte licht in de blauwe oogen had plaats gemaakt voor een

HET VERHAAL TOT NU TOE

Robert Gordon Terry, wegens misdaad, verduistering, gestraft met een gevangenisstraf van vijf jaren, wordt op een gegeven dag, nadat er reeds drie jaren verstreken zijn, bij den directeur geroepen, die hem mededeelt, dat zijn onschuld aan het licht is gekomen en hij dus zijn vrijheid herkregen heeft. In plaats echter van te juichen of opgetogen te zijn, neemt hij deze tijding met groote onverschilligheid op en volhardt hij in zijn verbittering, die gedurende zijn celleven zich van hem heeft meester gemaakt. Hij pakt zijn schamel bundeltje bij elkaar en verlaat de sombere inrichting, nadat hij slechts van één medegevangene, Todd Shannon, een robuste verschijning met een goed hart, afscheid genomen heeft. Deze heeft hem, behalve een eigengemaakt souvenir, den raad meegegeven dat hij zich vooral begeven zou naar een zekeren Carmody en diens particuliere secretaresse Kathleen, die hem zeker verder zouden helpen. Ook had de directeur hem een brief ter hand gesteld, afkomstig van den man door wiens schuld hij feitelijk gestraft was, Peter Borden. In den trein, die hem naar de stad zou voeren, leest Terry onwillig den brief, waarin Borden hem verzekert, dat hij alles doen wil om hem voor het gebeurde schadeloos te stellen. Intusschen staat Borden dien dag reeds uren op post in de wachtkamer van 't Terminal Station om elken trein, die binnenkomt, af te wachten en Terry te ontmoeten, tot nu toe echter tevergeefs.

achterdochtigen, schuwen blik. Er was een sardonisch groefje bij zijn linkermondhoek en iets hards in de lijn van zijn kaken, dat sprak van een wreed ontwaken uit gouden jeugddroomen en van een hopelooze bitterheid. Zijn vlugge, veerkrachtige gang van levenslustigen jongen man was verdwenen en had plaats gemaakt voor den zwaren, slependen tred van een man, wiens laatste hoop vervlogen was — maar wat Peter Borden het sterkst trof, waren de kleine vleugjes grijs aan de slapen.

Bij den uitgang stonden zij tegenover elkaar. De oude man stak bleek en verward zijn hand uit.

„Wil je ze aannemen, Bob?"

De jongen aarzelde. Toen bracht hij, heel langzaam, zijn hand naar voren, maar er was geen warmte in zijn druk. Zij stonden elkaar onzeker op te nemen. Borden was overweldigd door ontroering en door een groot, innig verdriet, maar de jonge man voelde niets anders dan een heftige, niet te onderdrukken boosheid. De tijd had Borden met zachtheid behandeld, zijn patricische waardigheid nog geaccentueerd en aan zijn zachte welwillendheid iets aartsvaderlijks gegeven.

„Ik ben blij, dat je gekomen bent, Bob."

„Ja, mijnheer."

„Je hebt mijn briefje gekregen?"

„Ja, mijnheer."

„Daar ben ik blij om — ik heb niet veel geschreven."

„Hoe wist u, dat ik met dezen trein zou komen?"

„Ik heb iederen trein, die vandaag aankwam, afgewacht, mijn jongen. En vanmorgen had ik den directeur opgebeld. Wil je met mee meegaan?"

„Waar naar toe?"

„Naar huis."

Bob wilde protesteeren; heftig protesteeren tegen deze poging om het onherstelbare te herstellen. Maar hij had geleerd, zijn opstandige gedachten voor zichzelf te houden; hij had geleerd, zich te schikken zonder tegenspraak, en daarom knikte hij alleen maar. De gebeurtenissen waren elkaar al te snel opgevolgd in de laatste vierentwintig uur. Na drie jaren van martelend geraas en gedreun, drie jaren in een wereld, die begrensd werd door vier steenen muren en een ijzeren kooi, kon men zich zoo maar niet dadelijk aanpassen bij zoo'n bonte reeks van gebeurlijkheden. Het viel hem zelfs moeilijk, helder te denken; zijn hersens waren zwaar en dof. En zoo regelde hij als in een droom zijn stap naar die van den ouderen man en keek tersluiks neer langs diens keurig-zwarte, onberispelijk-aansluitende kleeren en glanzend gepoetste schoenen, en herinnerde zich, hoe hij zich eens verbeeld had, dien man lief te hebben, zooals hij een vader zou hebben liefgehad; hij herinnerde zich dat, en overdacht daarna, dat deze man hem behandeld had, zooals geen vader zijn zoon zou behandeld hebben, en zijn hart vloeide over van de opgekropte verbittering van drie verschrikkelijke, hopelooze jaren, en voelde zijn haat spitser en persoonlijker worden.

Zij waren op het plein voor het station gekomen. Terry herkende den auto, zelfs vóór ze hun schreden erheen richtten. Het was teekenend voor Peter Borden, dat hij nog steeds hetzelfde maaksel van auto gebruikte. Men zei, dat hij de eerste was, die in de stad een wagen van dat type bezeten had, en er bestond alle kans, dat hij er zoo een zou bezitten, zoolang de fabriek voortging, ze te produceeren.

Bob Terry wist, dat het een nieuwe wagen moest zijn. Borden's andere was een jaar oud geweest, toen Bob naar de gevangenis ging. Dat beteekende, dat die het jaar daarop was ingeruild en dat de volgende daarna gedurende twee jaar gebruikt was. Deze moest dus heel nieuw zijn, volgens Bob's berekening. En toen hij stijf en onwennig in den wagen klom en zich nestelde temidden van de ongewone luxe daarbinnen, merkte hij op, dat de snelheidsmeter hetzelfde onveranderlijke getal aanwees, dat hij zich van vroeger herinnerde. De drommel hale dien man! Kon hij dan niet één enkele gewoonte veranderen? Moest zijn levensstroom zóó kalm en regelmatig voortvloeien, zonder zich te laten storen door de ellende, die anderen trof?

Er was een bijna krampachtige terughouding tusschen hen. Borden was er huiverig voor, zijn oprecht verdriet ten

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN. De Ruijsdaelstraat is aangelegd in 1897. Deze straat werd genoemd naar de Nederlandsche kunstschilders van dien naam, waarvan Jacob Isaacksz. van Ruijsdael de meest bekende is, hoewel Salomon niet minder knap kunstenaar is. In bijna alle groote musea ter wereld zijn stukken van Jacob van Ruijsdael te bewonderen, terwijl die van Salomon veel zeldzamer zijn. In het Mauritshuis zijn van beiden stukken te vinden. Jacob werd geboren te Haarlem in 1628 of 1629 en stierf aldaar in 1682. Salomon werd ook in Haarlem geboren omstreeks 1600 en stierf aldaar in 1670. Zij behooren mede tot de allergrootste der Nederlandsche kunstschilders.

toon te spreiden; Terry verborg zijn haat onder het strakke gevangenismasker. Zij gleden over den breeden weg, die van het station naar het centrum van de stad voerde. Er was weinig of niets veranderd; aan weerszijden stonden de min of meer pretentieuze, verzakkende gebouwen, die eens aristocratische behuizingen waren geweest en nu waren afgedaald tot het peil van pensions. Zij kwamen langs den verveloozen gevel van het huis, waar Bob Terry het eerst op kamers had gewoond, toen hij naar de stad kwam; en hij voelde de schrijnende tegenstelling tusschen zijn kijk op het leven van toen en nu. Toen was hij jong en vol hoop geweest en bezield met een onbedwingbaren levensdurf. Nu, zeven jaar later, was hij een oude man; hard en bitter en overladen met de wrange levenswijsheid van gevangeniskameraden.

Ze sloegen zuidwaarts af, den grooten rijweg in, die naar de deftige wijken leidde; en hier werd Borden telkens, wanneer ze omwille van het verkeer hun vaart moesten minderen, links en rechts gegroet door imposante zakenlieden; ze namen hun hoed voor hem af met zichtbaar respect en sympathie. Bob's lippen krulden verachtelijk. Hij wist goed genoeg, welk een persoon van gewicht Borden was in die stad: hij wist, dat Borden hem drie jaar geleden van de gevangenis had kunnen redden, als hij gewild had. Maar inplaats daarvan had de man doorgeslagen over zijn plicht en het feit, dat deze veronderstelde misdaad niet een vergrijp was tegen hemzelf, maar tegen den Staat, en zoo was Bob Terry naar de gevangenis gegaan, omdat Borden verkozen had, zijn tirades in praktijk te brengen.

Ze bereikten het patricische kwartier: elkander kruisende straten, beplant met olmen, linden en populieren; breede voetpaden, waarachter uitgestrekte grasvelden en terrassen den overgang vormden naar de statige huizen van afwisselende en aantrekkelijke architectuur. Tenslotte zwenkten ze een breede oprijlaan in tusschen twee rijen statige populieren, om stil te houden onder de portecochère van een reusachtig huis, opgetrokken uit groote steenblokken. Bob Terry herinnerde zich zijn eerste bezoek hier — zijn verwondering over de luxe en de afmetingen van de woning, zijn overtuiging dat de eigenaar van zóó'n bezitting zooiets als een hooger wezen moest zijn. Maar de gedachte, die zich nu onweerstaanbaar aan hem opdrong, was deze: al den tijd, dien hij had doorgebracht in een getraliede cel, in het gezelschap van vier veroordeelde misdadigers, had Peter Borden ongestoord in deze luxe voortgeleefd.

Borden ging hem vóór naar de huiskamer. De schemering begon te vallen en de groote kamer, een zaal bijna, werd zacht verlicht door staande schemerlampen. Men kreeg een indruk van gezelligheid en huiselijkheid, in spijt van de geweldige afmetingen van het vertrek — en Bob Terry staarde in gedachten naar het Perzische haardkleedje, waarop hij stond. Er was een tijd geweest, dat hij zich hier thuis had gevoeld, een tijd waarin de luxe hem niet langer overweldigde en verbijsterde. Nu voelde hij niets van verbijstering noch van saamhoorigheid; hij was alleen maar nuchter-verbaasd.

Ze stonden daar eenige oogenblikken zwijgend; toen stak Peter Borden de hand uit naar den ouden vilthoed van den ander. Hij probeerde ook, hem de dwaze kleine Japansche pagode af te nemen, die Todd Shannon met een bot scheermesje gesneden had uit een stukje rood cederhout, maar Bob weigerde die af te geven. Het ding had zijn heeleigen beteekenis voor hem. Het was voor hem het eenig contact met ondubbelzinnige vriendschap, het eenig stuk tastbare werkelijkheid in zijn verwarde en verwrongen opvatting der dingen om hem heen.

De deur ging open en de neger-butler kwam binnen. Zijn breede lippen waren vertrokken tot een vriendelijken, maar half-onzekeren grijns.

„Hoe maakt u 't, mijnheer Bob?"

Terry sloeg zijn oogen op. „Hoe gaat 't met jou, Croesus?"

„Gaat wel, dank u meneer, ja, 't gaat wel." De neger wendde zich tot zijn meester. „Mijnheer Bob's kamer heelemaal in orde, mijnheer."

Er was een wonderlijke stilte. Het was Bob Terry, die tenslotte sprak. „Wat bedoelt hij, mijnheer Borden?"

„Eenvoudig, dat je kamer klaar is." Borden schraapte zijn keel en keek in verwarring een anderen kant uit. „Het is mijn hartelijke wensch, dat je er in toe zult stemmen, bij ons te blijven — voorgoed."

HAAGSCHE STRATEN EN HAAR NAMEN. De Van der Vennestraat werd genoemd naar Adriaan Pietersz. van der Venne, Nederlandsch kunstschilder. Behalve in het Louvre te Parijs en in Berlijn en in het Rijksmuseum te Amsterdam hangt ook een stuk van hem in het Mauritshuis. Hij werd geboren in 1589 te Delft en stierf in Den Haag in 1662.

ZESDE HOOFDSTUK

Toen hij alleen in zijn kamer was, ging Bob Terry op den rand van zijn bed zitten en trachtte na te denken. Op één dag was hij, als door een wervelwind opgenomen, overgeplant van de gevangenschap in de vrijheid en daarna in de grootste weelde. De kamer, waarin hij zich bevond — een reusachtige hoek van het huis, waar vier ramen uitzagen op den grooten tuin en de eerste lentezuchtjes over de dikke vloerkleedjes streken — was eenvoudig en smaakvol gemeubeld: een zwart notenhouten bed, tafel en kleerkast. Er stonden twee kleine stoelen en een groote divan, waarachter een schemerlamp geplaatst was. Aan het hoofdeinde van het bed was ook een lampje aangebracht om bij te lezen, en door een openstaande deur zag Bob een glimp van een marmeren badkamer met glanzende spiegels, een diepe, ingebouwde kuip en een apart douche-kamertje. En toch was het nog maar twee dagen geleden, dat hij uit de gevangenis-spinnerij naar binnen was komen loopen, vuil, warm en moe, en op den cementen vloer van het cellen-blok was gaan zitten, omdat aan gevangenen zelfs de twijfelachtige luxe van hun eigen cellen niet vergund was vóór vier uur.

Vastberaden gaf hij de poging op om de dingen dadelijk in hun volle werkelijkheid te omvatten. Zijn gevangenisjaren hadden hem geleerd, langzaam en helder te denken. Men leert 't wel af, te haastig in zijn oordeel te zijn, wanneer men in lange, eenzame uren geen ernstiger bezigheid, geen ijveriger streven kent, dan elke kleine, afleidende gedachte zoo lang mogelijk vast te houden en uit te buiten. En dus nam hij zijn toevlucht tot actie en beweging. Hij stond op, liep de kamer door en opende aarzelend en schuchter de deur van de kleerkast.

Keurig naast elkaar hingen daar drie kostuums van fijne zomerstoffen. Hij wist dadelijk, wat ze waren: het allerbeste op 't gebied van confectie, inderhaast voor hem gekocht. De nieuwsgierigheid dreef hem ertoe, één van de jasjes aan te passen. Het hing los om zijn gebogen schouders, en hij besefte met 'n wrange grimas, dat 't hem drie jaar geleden onberispelijk zou hebben gepast. Hij hing het jasje weer op den hanger en inspecteerde de laden van de kast. Ze waren gevuld met nieuw, fijn linnen: zakdoeken, ondergoed, pyama's, overhemden, boorden, en, in een hoek van een diepe lade, lagen tallooze paren zwart-zijden sokken. Hij ging naar de glanzende badkamer. Aan een kleerenhaak aan den muur hing een zijden chambercloak en daaronder stond een paar pantoffels. Op het plankje onder den spiegel bevond zich splinternieuw scheergerei. Hij kleedde zich vlug uit en na zich geschoren te hebben, nam hij met onbeschrijfelijk welbehagen een bad. Maar toen hij zich daarna kleedde, dreef zijn koppige trots hem ertoe, weer het kale oude pakje aan te doen, dat drie jaar in de gevangenis-garderobe had gehangen en op hem gewacht.... het pak, dat hij bij de rechtszittingen had gedragen en op den afschuwelijken dag, toen hij in de gevangenis kwam.

Hij verliet de kamer en liep langzaam de trap af naar beneden. Zijn haar was keurig gebórsteld; zijn egaal-bleek gezicht en ingezonken oogen gaven hem een uitdrukking van reserve en waardigheid. Hij ging de groote, zacht-verlichte huiskamer binnen. Iemand stond op om hem te verwelkomen.

Na drie jaren van scheiding stond hij weer tegenover Lois Borden.

En nu maakte een bitterzoete herinnering zich met pijnlijke levendigheid van hem meester. Hij dacht aan zijn diepe, stille vereering van vroeger dagen, een verre, deemoedige aanbidding, waarin hij tevreden was geweest met de openhartige vriendschap van dit meisje, zonder het te wagen erop te zinspelen, dat zijn eigen gevoelens dieper en inniger waren.

Het was verwonderlijk, dat hij de laatste een of twee jaar in 't geheel niet aan haar gedacht had. En zelfs dezen middag hadden zijn gedachten zich geen oogenblik met Lois bezig gehouden. Drie eeuwigheden lang had hij geleefd in een wereld, waarin geen vrouwen thuishoorden, behalve de echtgenooten en dochters, die de gevangenen-van-goed-gedrag op Zondagmiddagen op de binnenplaats van de gevangenis bezochten.

Zij stond een oogenblik in het teere schijnsel van de piano-lamp: een slanke, tengere gestalte in een eenvoudig wit kleedje, dat soepel om haar heen golfde. Ze leek heel klein, en toch wist hij, dat zij grooter was dan haar vader, en de patricische gelaatstrekken van haar vader waren ook de hare — maar bij haar werden ze verzacht door haar liefelijke vrouwelijkheid.

Heur haar was bruin: een prachtige, sterke tint bruin, die soms zwart was en soms gloeiend roodgoud; en het krulde over haar voorhoofd en langs haar ooren in fijne lokjes. Ze stond een oogenblik roerloos, terwijl ze vol medelijden naar hem keek. Haar oogen waren heel zacht van moederlijke teederheid, en hij zag onmiddellijk de uitdrukking van ontzetting, die er in kwam, alsof ze zich plotseling bewust werd van de verwoesting, die was aangericht in 't gemoed van dezen jongen man, die drie jaar geleden onweerstaanbaar jongensachtig, zacht en schuchter was geweest.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

EEN KLEIN NACHTZAKJE VOOR DE FIJNE NACHTJAPON

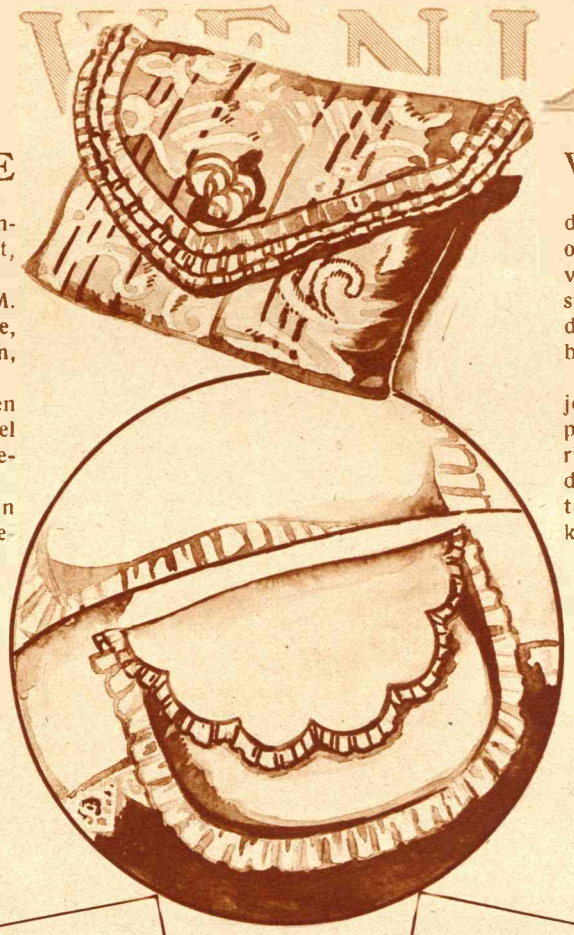
In deze dagen van ragfijne lingerie en nachtjaponnen is 't taschje, waarin men deze dingen bergt, klein en sierlijk.

Het taschje waarover we hier spreken, is 32 × 22 c.M.

We maken het van zijden brocaatstof. Een lapje, overgehouden van meubelbekleeding of gordijnen, kan zeer goed dienst doen.

We knippen een stuk van 67½ × 35 c.M., en nemen taffetas of zijde voor de voering, 2½ of 3 el fijne kant van 1 tot 1½ c.M. en een klein toefje bloemen voor garneering.

Neem eerst het stuk 67½ × 35 brocaat, en knip een einde in een punt van 12½ c.M., om de enveloppeklep te maken. De beste manier om dit te doen is, 't stuk over de lengte in tweeën te vouwen en zoo de punt te knippen. Knip een stuk zijde van dezelfde grootte voor de voering 67½ × 35 c.M. Zoom dit aan elkaar, 6.mm. voor de zoomen. Laat het onderste einde onafgewerkt.

Draai het materiaal met den goeden kant naar buiten en zoom den onderkant onzichtbaar. Nu moet de korte kant omgeslagen worden, ongeveer 19 c.M., om den zak te vormen. Naai de zijkanten dicht met onzichtbare steekjes. Sla vervolgens het punt-einde over totdat de punt den onderkant van den zak raakt. De vouw bovenaan wordt even ingestreken.

Nu kan het kantje aangezet worden. De kantstrookjes komen ruim. Leg het goed rondom den kant der punt met 3 over elkaar liggende rijen. Naai het keurig netjes vast, en zorg er voor, dat de steekjes niet door de voering komen. De overslag wordt met een toefje bloemen versierd, hetwelk we heel goed zelf kunnen maken.

Het zakje is zeer mooi als we kiezen zacht mauve met goudbrocaat; voering van mauve taffetas. Het tweede sachet kan ongeveer op dezelfde manier gemaakt worden, alleen loopt hier de onderkant rond, en is de overslag geschulpt. Dit zakje is ook rondom met een ruche afgezet.

We maken het sachet van effen of gebloemde zijde.

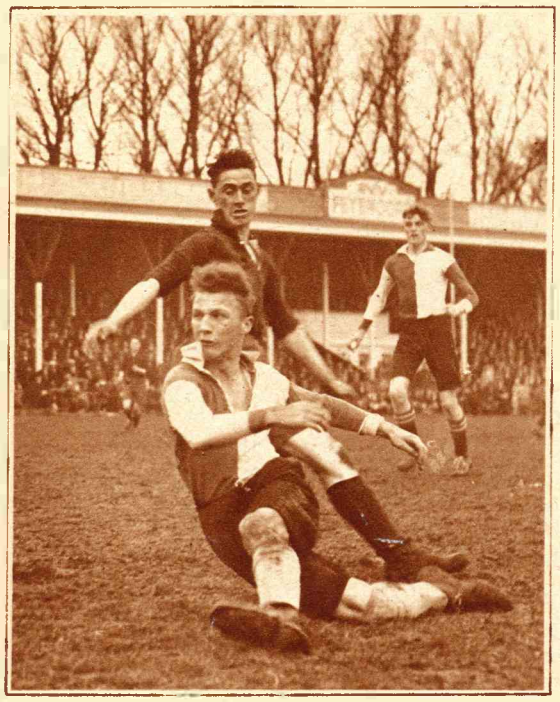
L. D. L.

NAMIDDAG JAPONNETJES

5257. Elegant namiddag-toiletje van bordeaukleurige crêpe marocain, gegarneerd met fantasiegesp en kraag en manchetten van écru-kleurige kant. — 5262. Smaakvol namiddag-japonnetje van wollen georgette. Rok met twee klokvolants. Jabot van dezelfde stof met knoopgarneering. — 5324. Chic japonnetje van groen crêpe satin. Rok góór met klokvolant. Kraag en manchetten van geplisseerde witte crêpe de chine. — 5327. Namiddag-japon van bedrukt velours transparant, gegarneerd met strik van dezelfde stof en effen biezen van bijpassend effen materiaal.

Feyenoord op weg naar het kampioenschap van. . . . Rotterdam. Moment uit den met 5-1 gewonnen wedstrijd tegen Excelsior. Sinke scoort voor de rood-witten.

SPORT

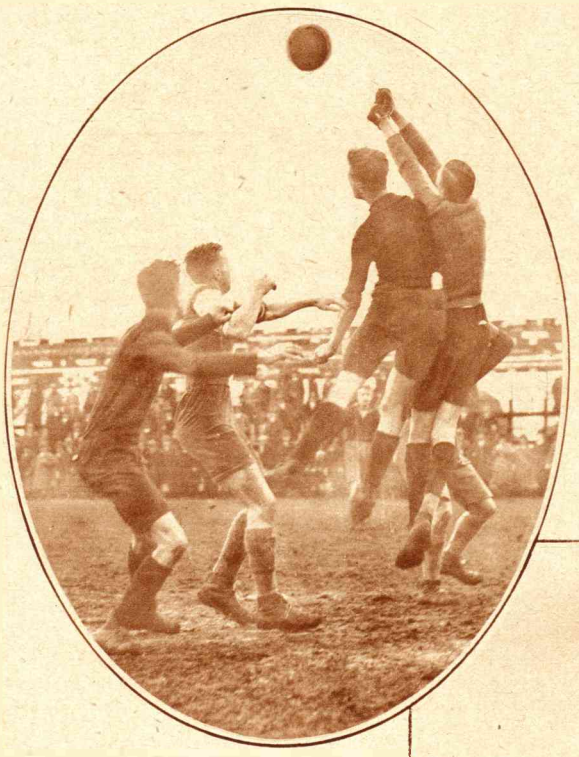
VAN DE WEEK

Met de nieuw ingestelde wedstrijden om 't kampioenschap van Rotterdam zullen we maar trachten ons over het ontbreken van een spannend slot der competitie 1929/30 heen te zetten. In elk geval is het een goede gedachte van de clubs en den Rotterdamschen Voetbalbond geweest om ons zoo nog eenigen tijd bezig te houden. Lastiger wordt het echter, wanneer het seizoen eenige maanden later eindigt. Dan zijn er vaak zomersche Zondagen mee gemoeid en geven de spelers er niets meer om. In Haarlem is het zoo b.v. reeds eenige malen gebeurd, dat de wedstrijden om het kampioenschap van de Spaarnestad op een fiasco uitliepen.

Hier zal men terdege de aandacht aan moeten schenken. 't Is toch niet de bedoeling, dat 't voor één of twee seizoenen is.

De eerste wedstrijd is intusschen reeds gespeeld en met groot verschil door Feijenoord gewonnen van Excelsior. Men kan het den clubs natuurlijk moeilijk kwalijk nemen, dat voor dit soort wedstrijden proefnemingen met jonge spelers worden gedaan. Wanneer men ziet, wat Feijenoord er Zondag mee bereikte, valt dit zelfs toe te juichen. Echter dient men er voor te waken, dat ook hier de overdrijving verre blijft, gezien men anders kans beloopt, dat binnenkort derde en vierde elftallen der eerste klassers om den Rotterdamschen kampioenstitel kampen. Het mag daarom een geluk worden genoemd, dat het zoo sterk gewijzigde elftal van Feijenoord het er zoo goed heeft afgebracht. In het tegenovergestelde geval waren de tongen ongetwijfeld losgekomen en had het publiek er reeds bij dezen eersten wedstrijd genoeg van gehad.

Het Nederlandsch Elftal voor den wedstrijd tegen de Italianen op 6 April is na de districts-

De wedstrijd Excelsior Feyenoord. Aardig spelmoment voor het doel van Feyenoord.

wedstrijden te Groningen gekozen. Na den met 1—0 gewonnen wedstrijd tegen de Belgen in December j.l. zijn slechts twee noodzakelijke wijzigingen aangebracht.

De eerste is de vervanging van den naar Indië vertrokken Backhuis. Juist omdat de Zwollenaar in genoemden wedstrijd tegen België zoo uitstekend speelde, is de bezetting der gewichtige midvoorplaats ineens weer een probleem geworden. Men heeft thans den Go-Ahead-man De Kreek opgesteld, een speler, die in zijn vereeniging op den voorgrond treedt, door het maken van vele doelpunten niet alleen, doch ook door zijn goede balbehandeling en spelverdeeling. Of hij zich straks in het internationale milieu zal thuisvoelen, dient te worden afgewacht. Hij zou niet de eerste goede clubspeler zijn, die in het nationale team tegenviel. Trainer Glendenning zal den Deventernaar echter wel vertellen, hoe hij over zijn plankenkoorts moet heenkomen.

De tweede wijziging was eigenlijk, na de uitlatingen van Vermetten ten gunste van zijn clubgenoot, eveneens noodzakelijk. Als je in je vertegenwoordigende ploeg een back hebt, die zelf vertelt, dat z'n partner en clubgenoot stukken beter is en in verband daarmede dringend verzoekt, dezen op te stellen, ja, dan moet je zoo'n speler nemen. Gelukkig is Denis niet de eerste de beste. Wij gelooven dan ook zeker niet, dat de Technische Commissie aan dezen ruil bekocht zal zijn. Alleen begrijpen wij niet goed, dat geen van de heeren zelf heeft gezien, dat Denis weer in zoo'n grootschen vorm was. Niet elk voetballer zou voor een milde geste als die van Vermetten te vinden zijn geweest.

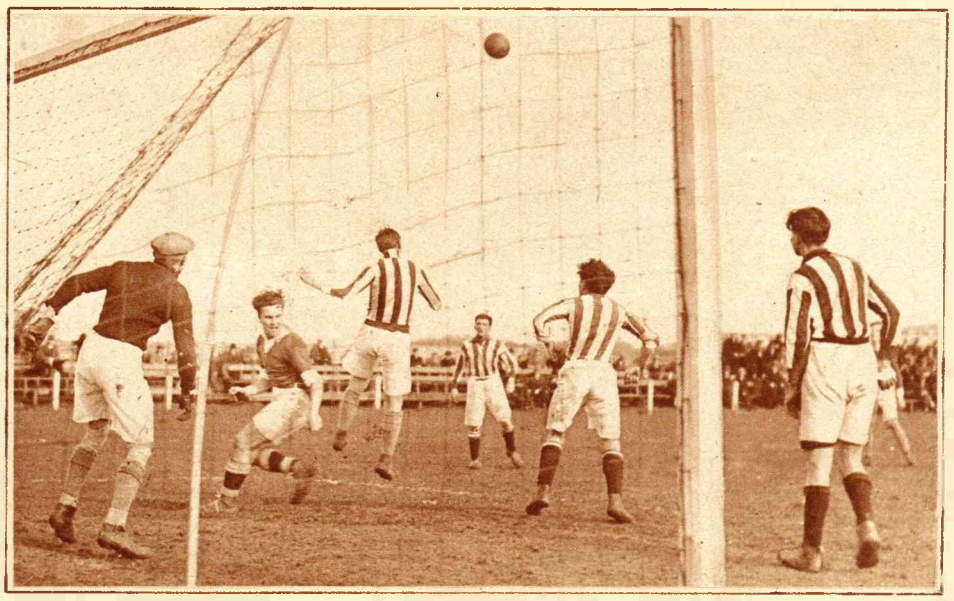
Overigens bestaat de ploeg uit oude krachten, die allen reeds eerder speelden. In de districtswedstrijden te Groningen zijn dus blijkbaar geen buitengewone krachten op den voorgrond getreden. Wij hopen van harte dat het op Zondag 6 April a.s. goed zal gaan. Een overwinning op deze Italiaansche voetbalsterren van de allereerste grootte zou onze danig geschokte internationale reputatie zeker geen kwaad doen.

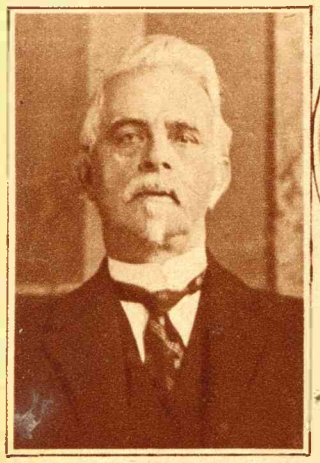
Nog een spelmoment uit den wedstrijd Excelsior-Feyenoord. Het doel der roodbroeken door den Feyenoord-aanval bedreigd

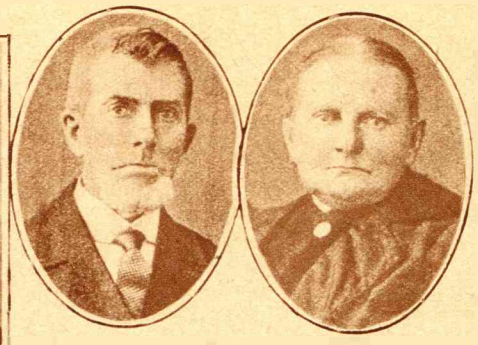

Het Nederlandsche Hockeyteam, dat Zaterdag j.l. een fraaie 4-0 overwinning op België behaalde. Achterste rij v.l.n.r. de Waal, Hardebeek, Tresling. Midden idem: de Looper, v. d. Rovaert, v. Lierop. Voor: Maas, Jannink, Dupon, v. Wijk, v. Tienhoven.

S.V.W. met 6-1 door Quick in Den Haag geklopt. Kiekje voor het doel der S.V.W.-ers.

Te Vlaardingen hopen 30 dezer de heer J. H. Schoon en mej. A. Willems hun diamanten huwelijksjubilé te vieren.

De heer Chr. Krijger, die te Schiedam als gymnastiekleeraar in uitgebreiden kring bekendheid geniet, heeft na 44-jarige werkzaamheid als zoodanig ontslag genomen. Reeds had hij voor enkele jaren zijn afscheid genomen van de R. H. B. S.; ook het lager onderwijs heeft hij thans vaarwel gezegd.

Te Hendrik Ido Ambacht heeft het Kinderkoor der plaatselijke afdeeling van Volksonderwijs in de afgeloopen weken belangrijk succes geoogst met de opvoering van de operette Veenkoning en Waternimf van Cornelia de Lange.

Op den laatsten dezer maand hoopt de heer J. den Outer te Rotterdam den dag te herdenken, waarop hij voor 40 jaar als ketelmaker in dienst trad bij Burgerhout's Machinefabr. en Scheepsw.

De Charloische tooneelvereeniging „Ontspanning na Studie" voerde Zaterdag met grooten bijval het blijspel Jan Ongeluk op. Wij geven hier de slotscène weer van het derde bedrijf.

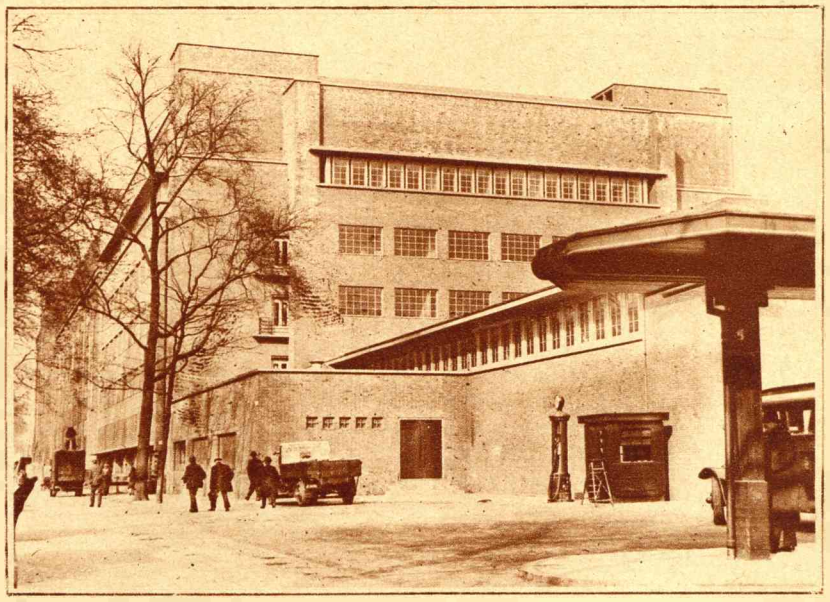

Hun gouden huwelijksfeest vierden dezer dagen te Berkel de echtelieden Th. Groen en N. v. d. Kolk.

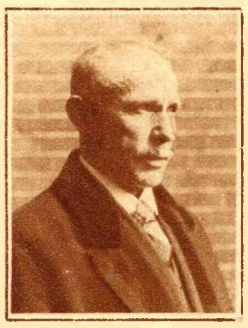

Vrijdag j.l. werd te Nieuwerkerk a.d. IJssel aan den 's-Gravenweg de nieuwe Christelijke School geopend. Hierboven een exterieur van het fraaie gebouw.

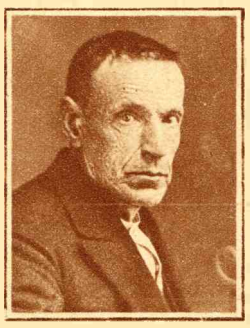

Het nieuwe gedeelte van de Jaarbeurs te Utrecht is deze week officieel geopend. Een foto van de nieuwe uitbreiding.

Gemengd Nieuws

Zaterdag der vorige week herdacht de heer A. Schimmer zijn 40-jarig dienstjubilé bij de fa. K. J. Bos en Zoon, houthandel te Rotterdam.

Te Capelle a.d. IJsel viert 25 dezer de heer A. van Genderen zijn gouden jubilé in dienst der Rietmattenfabriek Demenie, v.h. Gebr. v. Walsem.

De officieele personen, bij de opening der Nieuwerkerksche Chr. school: van links naar rechts de heeren, W. L. Anker, P. Valkenburg (architect), A. J. Verhoef (vice-voorz.), J. Sterk (voorz.), A. Vente (secr.), K. Stolk, J. Hoogendoorn, en staande: A. Maaskant, mej. A. Swart (onderw.), A. van Leeuwen (onderw.), A. P. Koole, J. Boersma (onderw.), J. Reijm, K. de Rooy (hoofd).

Tegen ruwe, gesprongen huid is Crème Mouson het meest begeerde huid-verzorgingsmiddel

CRÈME MOUSON

Ná het verven

meent ge nieuwe kleeding te zien. Onze chemische bewerking — verven of stoomen — bespaart U veel geld voor nieuwe kleeding. Laat oude toiletjes of costuums eens in de moderne tinten verven. Tarieven lager dan elders.

Rouwgoed zonder verhooging

DE RIDDER v. HOEWIJK

ROTTERDAM - SCHIEDAM
Telefoon 68947 en 68283

GEEN KANS

GEEFT PIETER - DE SMEERPOETS-GEEN KANS

Hij is onzichtbaar en dringt dus heel mak'lijk Uw huis binnen, met het stof en de modder van de straat, in het zwart van kachel en kolen, met de etensresten.

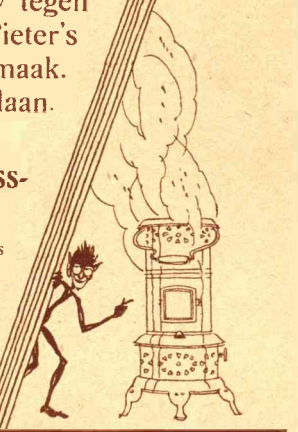
Steeds strijdt de huisvrouw tegen hem en in het bijzonder in Pieter's moeilijksten tijd – de schoonmaak. Laat ons met z'n drieën hem verslaan.

Pieter heeft 3 doodsvijanden:

Een goede Huisvrouw, Edelweiss-zeeppoeder en Sneeuwwitgloor.

Zorg vooral in de schoonmaak, dat **Edelweiss** steeds bij de hand is. Gordijnen, tafelkleeden en wollen dekens worden zonder moeite prachtig in een lauw sop gewasschen. En geschilderd houtwerk wordt met **Edelweiss** glanzend nieuw.

Sneeuwwitgloor is niet alleen een goed bleekmiddel, maar voor het reinigen van vloeren, gootstecnen, wasch-tafels en closets is het een onovertroffen reinigings- en ontsmettingsmiddel.

EDELWEISS ZEEPPOEDER
SNEEUWWIT GLOOR

N.V. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

Dames-, Heeren- en Kinder-kleeding

f 1.- per week

Goederenhandel „Het Zuiden"
Beijerlandsche laan 116—118
Tel. 50225, R'dam
Huis van Vertrouwen

BRIEF-LESSEN VOOR TECHNIEK EN HANDEL

Bouwkunde	Scheepsbouw
Betonbouw	Suikertechn.
Waterb.k.	Gastechniek
Werktuigk.	Verwarmingst.
Machinist	Chauff.- Mont.
Electrotech.	Koeltechniek
Loodgieter	Radiotechniek.
Timmerman	Analist
Meubelm.	Metselaar
Wagenmak.	Schilder.
Etaleur	Schoenmaker
Boekhouden	Stenografie.
Handelscorr.	Nederlandsch.
Fransch.	Duitsch. Engelsch

Prospectus en proefles gratis.

ITMO
HILVERSUM 12

M. E. VREEDE
ACCOUNTANT
's-Gravendijkwal 165
Rotterdam - Tel. 30840
Adviesbureau voor Belastingzaken

De grootste keuze en de laagste prijzen in HOEDEN bij

MAGAZIJN DE KROON
F.J. FARINAUX
NOORDMOLENSTR. 2123 55
JONKERFRANSSTR. 1
TELEFOON 41102
ROTTERDAM

NU HEB IK HET GEVONDEN!

WEG HOEST!

WEG AAMBEIEN!

WEG RHEUMATIEK!

Vraag bij H. H. Apothekers en Drogisten

HIGHTREE-BALSEM voor alle inwendige pijnen
HIGHTREE-SIROOP voor keelaandoeningen etc.
HIGHTREE-AAMBEIENBALSEM

ALLES op gemakkelijke betalingscondities bij

KNOWA'S GOEDERENHANDEL

Sleepersvest hoek N. Havensteeg bij de Hoofdsteeg

Heerenkleeding, Bedden, Meubelen, Rijwielen, enz., vanaf één gulden per week

Zonder vooruitbetaling leveren wij U elk bedrag!

Tegen Ischias, Spit, Spierpijn
Zenuw Rheumatiek
ISCHIALINE / 2.25
Helpt onmiddellijk. Alleen verkr.
Chem. fabr. v.h. Volksapotheek
H. SPETTER & Co.
72, Jonker Fransstraat 72

„La Paz"

'n Tractatie voor jong en oud!

VRAAGT THANS

ORANJEBOOM - DORTMUNDER

ZACHT VAN SMAAK

LOSSE NUMMERS
15 CENT

GROOT-ROTTERDAM

8E JAARGANG No. 1
21 MAART 1930

ONZE PRIJSVRAAG

Het geweldig succes, dat wij met onze vorige prijsvraag, het letterraadsel, welks oplossing hieronder volgt, mochten oogsten, heeft ons aangespoord, onzen lezers nogmaals een dergelijke puzzle voor te leggen. Evenals de vorige maal stellen wij ook thans weer

50 PRIJZEN

beschikbaar, bestaande uit **luxe-klokjes, flacons Eau de Cologne, tabakspijpen, tafelschuiers, lepeldoosjes, vleeschvorkjes, salade-couverts, portemonnaies, portefeuilles, sigaren- en sigarettenkokers, zweefpotlooden, spiegel-plateaux, vulpotlooden, mappen postpapier, kleerborstels, nesten kelkenbakjes, aschbakken en scheerstellen.** Een ruime sorteering dus, waarin elke mededinger wel iets van zijn gading vinden zal.

Deze *50 prijzen* worden derhalve verloot onder de inzenders van goede oplossingen der volgende prijsvraag: *Twee zinnen, die een mededeeling bevatten aan onze lezers en waarvan de woorden niet los staan, maar aaneengeschreven zijn, hebben wij als het ware in mootjes gehakt, en deze mootjes vinden de lezers nu hieronder, in wanorde door elkaar gemengd. Zoek nu uit, hoe die twee zinnen luiden, door de mootjes in juiste volgorde te rangschikken, en schrijf ze, natuurlijk met de woorden los van elkander, op een briefkaart, die dan uiterlijk Woensdagavond 26 Maart in ons bezit moet zijn, op ons Hoofdkantoor Stationsweg 24, Rotterdam.* Ook dezen keer mogen de deelnemers op de adreszijde van hun kaart aangeven, welk van de hierbovengenoemde voorwerpen zij bij voorkeur zouden ontvangen, wanneer het lot hun gunstig is!

tin	dee	diena	prim	nons	ans	ndenv	jaar	lenn	af	ader
erk	dezul	bladstel	enva	ogvo	erom	rijg	gang	wed	baar. N	bind
lenwij	open	Voorhe	emede	aba	ndenth	lgen.	gaan	va	lingen	an	gelo

DE UITSLAG VAN ONZE VORIGE PRIJSVRAAG

Het letterraadsel, voorkomende in nummer 50 van ons blad, heeft zich in een geweldige belangstelling mogen verheugen. Duizenden oplossingen, waarvan het meerendeel juist was, zijn binnengekomen. Ziehier de goede oplossing. De gevraagde woorden waren: *wijd, vesting, eend, acht, aarzelen, pers, wafels, Weenen, uurwerk, tooneel, publiek, cinema, film, winst, gevangenis, nummer, Rembrandt, Tonia, Gezelle, citroen en ijs.* De geheele zin luidt dus: *Wij vestigen de aandacht onzer lezers op een nieuw feuilleton met welks publicatie wij in dit nummer aanvangen.* Na loting is gebleken, dat als prijzen zijn ten deel gevallen aan de navolgende dames en heeren:

EEN FLACON EAU DE COLOGNE: Mej. T. M. v. Weezel, Kleine weg 101a, Hillegersberg; v. Spanje, Marentakstraat 37a, Rotterdam; A. Smidt, Ampèrestraat 6a, Schiedam; C. J Verkerk, Heinlantstr. 17, R'dam; M. Goudscharoff, Borgerstr. 26b, R'dam; J. Mooldijk, Talmastraat 46, Maassluis; A. H. J. A, Graaf, Bolwerk 6, R'dam; F. Roders, Kerkweg 96, Ridderkerk; J. Labruijere, Kerkstraat, 'tZandt, bij Middelburg.

EEN LUXE KLOKJE: Mej. J. v. d. Boom, Vreedenoordstraat 20, Rotterdam; J. M. de Koning, Aegidiusstraat 41, R'dam; P. Hart, Scheepswerf, Brielle; H. Erien, Markt 57, Vlaardingen; Mevr. Klootwijk, D 88, Sliedrecht; J. J. v. d. Spelt, Constantijnhuygenskade 92, Gouda; J. Vos, Oostmaasstraat 74b, R'dam; Ch. v. d. Kraan, Kerkstraat 176, Maasland; J Delwel, Oostmaasstraat 46b, R'dam; A Struis, Emmazijstraat 15, Vlaardingen; J. J. Bouterse, Sluis C 75, Wemeldinge; B. v. d. Linden, Burg, Visserstraat 16, Alphen a. d. Rijn; mej. H. Dermhoff, Jeruzalemstraat 58, R'dam: B. J. Balster, Vileijnstraat 16a, R'dam; J. J. J. Sörensen, Matheuesserstraat 23a, R'dam.

EEN NEST ASCHBAKJES: A. Bekker, Hooglandstraat 78a, Rotterdam.

EEN TAARTSCHEP: Mej. R. Bouts, Bajonetstraat 54, Rotterdam; C. Briggeman, Langestraat, Brielle; J. v. d. Gruiter, Veerschesingel S 53, Middelburg.

EEN DOOS POSTPAPIER: F. de Buyn, Olmendaal 72, Rotterdam; H. v. Veen, Gnephoek 4, Alphen a. d. Rijn; D. Versteeg, Katendrechtsche Lagedijk 442b, Rotterdam.

EEN THEEKISTJE: J. v. Yperen, Transvaalstraat 57, Rotterdam; H. Luyten, Lagendijk H 113 d., Ridderkerk; E. Apon, Nieuwe Binnenweg 268 b, Rotterdam.

EEN TABAKSPIJP: A. Kalkoen, Helmerstraat 15, Rotterdam; A. Sleutelberg, Hugo Molenaarstraat 30 b, Rotterdam; Ch. L. Michielsen, Vondelstraat 51rood, Dordrecht; A. v. Eijsden, Noordeinde 65, Brielle: J. N. A. v. d. Waals, Mauritsweg 174, Rijsoord.

EEN TABAKSPOT: A. v. d. Zande, Begoniastraat 21, Vlaardinger Ambacht.

EEN AQUARIUM: R de Boer, Generaal de Wetstraat 53, Maassluis; Chr. M. Kruijt, Raadhuisstraat 114, Alphen a. d. Rijn;

EEN KISTJE SIGAREN: W. G. Gerritse, Hooge Nieuwstraat 59r., Dordrecht; J. van Rees, Schoonebergerweg 86c, Rotterdam; C. T. Dieleman, Bagijnhof E 151, Middelburg.

EEN LUXE BEELDJE: mej. N. Sol, Zevenhuizen (Z.H.); M. Rigter, Brielschelaan 66, Rotterdam: C. J. Wistz Jr., A 203, Heinkenszand.

EEN VLINDERSCHILDERIJTJE: G. L. Smit de Marie, 's Molenaarsb. 19, Alphen a. d. Rijn.

EEN PRESENTEERBLAADJE: H. Kelderman, Watergeusstraat 157b, Rotterdam.

DE PRIJZEN ZULLEN DEZER DAGEN AAN DE WINNAARS VERZONDEN WORDEN.

ALL RIGHT
Corsets en Buikbanden
BETER FIGUUR EN DUURZAAM
Het Modehuis
GROENE HILLEDIJK 242 DE CORSETSPECIALISTE

Adverteeren doet verkoopen!

VOOR ELK Z'N KEUS

Zooveel Hoofden Zooveel...

zinnen en nu is het prettige van koopen in onze zaken, dat iedereen kan vinden waar hij zijn zinnen op heeft gezet. Alle modellen in alle maten, degelijke kwaliteit en kleurvast.

J. HENIGER Jr.

Let op de voorletter en op het juiste adres:
HOEK Kipstraat en Pannekoekstraat, Tel. 11309
Groene Hilledijk 212, Hoek Hendrick Croesinckstr.
Telefoon 11293

Crème Simon

SCHEUREN, BARSTEN en ROODE VLEKKEN zouden het bekoorlijkste gelaat ontsieren indien de

CRÈME SIMON

hieraan niet door hare heilzame werking tegemoetkwam.

Deze voortreffelijke toilet-crème beschermt de teedere huid der vrouw tegen den invloed van zon, wind, scherpe lucht en koude.

POEDER & ZEEP SIMON
Paris

D. VAN DER MIJN'S
MEUBELMAGAZIJN
TELEFOON: 31725.

STOFFEERDERIJ-BEHANGERIJ
MEUBELMAKERIJ
NIEUWE BINNENWEG 79

KUNSTGEBITTEN
ƒ 50.— of ƒ 70.—
Absoluut pijnlooze behandeling
Betaling desgewenscht in termijnen vanaf ƒ 1.— per week, zonder vooruitbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden
Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Geopend van 11—3 en 6—8 uur. Telefoon 51943
1 minuut van het Station D. P.
Voor Delft: Markt 79
Voor Schiedam: L. v. d. Schee, Simon Stevinstraat 7 A
Voor Pernis: J. Biesheuvel, Julianastraat 31 A
Voor Charlois: Boerg. Vliet 79 A
Voor Tuindorp Vreewijk: A. G. Versteeg, Boogjes 18
Voor Overschie: J. D. B. Kortryk, Dorpstraat 8

KAPOK 30 CENT
Veeren . . . ƒ 0.30
Kapok Bedstel . - 8.90
Matrasstel 3-deelig - 15.50
Spiraalmatras . - 8.90
Veeren bedstel . - 25.—
HERMAN HENNINK
MATRASSENMAKER
Goudscheweg 44-46-48. R'd.

Bij Kinkhoest
is Pertussin
het aangewezen middel!
Alom verkrijgbaar
ƒ 2.— per flesch

STENO "GROOTE"
in
slechts 3 gulden p. maand
3 maanden
in Nederl., Fransch, Duitsch, Engelsch en Spaansch.
Mevr. ORT
Henegouwerlaan 65, Rotterdam

ABONNEERT U OP
GROOT
ROTTERDAM

Oorsuizen
en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.
S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

GROOT-ROTTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD VOOR ZUID-HOLLAND EN ZEELAND

Red. en Adm.: Stationsweg 24, Tel. 50540. Abonnementsprijs: per week 12½ cent, per kwartaal ƒ 1.62½, per post ƒ 1.75; voor Ned.-Indië ƒ 7.— per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland porto extra. Losse nrs. 15 ct. Voor Advert. wende men zich tot de Reclame-afdeeling: Keerweerlaan 21-25, R'dam, Tel. 12004, of tot de Adm. van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken (uitk. ƒ 30.— tot ƒ 5000.—

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor Oplaagcontrôle, Amsterdam.